

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Bakalářská práce

**George Washington a vznik Spojených států
amerických**

Alena Rýdlová

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta filozofická

Katedra filozofie

Studijní program Humanitní studia

Studijní obor Humanistika

Bakalářská práce

**George Washington a vznik Spojených států
amerických**

Alena Rýdlová

Vedoucí práce:

Prof. RNDr. Ivo Budil Ph.D., DSc.

Katedra historických věd

Fakulta filozofická Západočeské univerzity v Plzni

Plzeň 2013

Prohlašuji, že jsem práci zpracovala samostatně a použila jen uvedených pramenů a literatury.

Plzeň, duben 2013

.....

Děkuji panu Prof. RNDr. Ivo Budilovi Ph.D., DSc. za čas, který mi věnoval a za přínosné rady obohacující tuto práci.

OBSAH

1	ÚVOD	6
2	OSOBA GEORGE WASHINGTONA.....	7
2.1	Počátek života a kariéry	7
2.2	Francouzská a indiánská válka.....	10
3	AMERICKÁ REVOLUCE	13
3.1	Příčiny revoluce	13
3.2	Válka za nezávislost	18
3.2.1	Období před vyhlášením Deklarace nezávislosti USA	19
3.2.2	Období po schválení Deklarace nezávislosti USA.....	24
4	VZNIK SPOJENÝCH STÁTŮ AMERICKÝCH.....	32
4.1	Situace po uzavření míru.....	32
4.2	George Washington jako prezident, již ne voják	34
5	ZÁVĚR.....	38
6	POUŽITÁ LITERATURA	40
7	RESUMÉ.....	42

1 ÚVOD

V bakalářské práci chci zdůraznit roli George Washingtona během války za nezávislost a následného vzniku Spojených států amerických. Jeho vojenské schopnosti dopomohly americkým kolonistům k samostatnosti a založení vlastní federace postavené na demokratických základech.

Stanovila jsem si několik cílů. Nejprve chci nastínit Washingtonův život před tím, než bojoval v americké revoluční válce. Neboť práce má být z velké části zaměřena zejména na působení Washingtona ve zmíněném konfliktu a na prezidentském postu, nebudu věnovat první kapitole příliš prostoru. Uvedu jen základní informace z dětství a bitvy, jichž se výše jmenovaný zúčastnil před vstupem Anglie a jejích kolonií do války.

Druhý cíl, jemuž odpovídá první část druhé kapitoly, představuje zhodnocení příčin, které způsobily americkou válku za nezávislost. Jak bude později popsáno, těchto důvodů je mnoho, proto se budu zabývat jen těmi nejpravděpodobnějšími. Druhé části druhé kapitoly budu věnovat největší pozornost, protože se zaměřím na hlavní cíl práce, a to na přínos George Washingtona během války za nezávislost. Pro dokreslení situace uvedu i některé události, které s tímto mužem přímo nesouvisely, ale jsou důležité pro pochopení historických souvislostí.

Třetí kapitolu zaměřím na období, kdy byla přijata ústava Spojených států amerických a George Washington byl zvolen prezidentem. Krátce popíšu, jak byl na tomto postu úspěšný.

Čtvrtá kapitola, tedy závěr, poslouží k realizaci mého posledního cíle. Na základě získaných poznatků shrnu svůj názor na to, zda je role Washingtona během války za nezávislost přeceňována nebo zda byl opravdu tak výraznou a nezastupitelnou osobností, jak je tradičně charakterizován. Zároveň zde zhodnotím celou práci a uvedu, zda jsem dosáhla cílů, které jsem si stanovila.

2 OSOBA GEORGE WASHINGTONA

O Georgi Washingtonovi je možné napsat opravdu mnoho. Tato práce se zabývá jen jedním úsekem jeho života, přesto chci v kapitole *Osoba George Washingtona* nastínit zásadní události, které prožil před válkou za nezávislost, což má vést ke snazšímu pochopení jeho chování a rozhodování při tomto konfliktu.

2.1 Počátek života a kariéry

Z dětství George Washingtona toho víme málo, ale o to více si některé jeho činy Američané domýšlejí. Výstižně jejich smýšlení o prvním prezidentovi USA napsal spisovatel N. Hawthorne: „Viděl někdy někdo Washingtona nahého? To je nepředstavitelné. Nemá žádnou nahotu. Spíš mi připadá, že se narodil úplně oblečený, s napudrovanými vlasy, a že se při svém prvním vystoupení na tomto světě odměřeně uklonil.“¹ Z tohoto úryvku je patrná nadsázka, ale někteří autoři popisují se vší vážností události, které je možné považovat maximálně za pověsti, ale ne za spolehlivý zdroj informací. Jejich cílem je ukázat světu Washingtona jako národního hrdinu.² Například lord Brougham o něm prohlásil, že je největší muž všech dob a jeho jméno vždy bude vzbuzovat úctu.³ Je jisté, že se narodil 22. února 1732 ve Virginské usedlosti Wakefield jako jedno z deseti dětí. Otec sice vlastnil půdu i s otroky, ale šest sourozenců, kteří přežili první roky života, malému Georgovi umožňovali jen nevelký podíl na rodinném majetku. Budoucímu prezidentovi se dostalo pouze základního vzdělání, kdy se ve venkovské škole naučil číst, psát a počítat. Navíc k tomu přidal základy geometrie,⁴ která mu zajistila první zaměstnání, a to práci zeměměřiče.⁵ Tato skutečnost později neunikla Washingtonovým odpůrcům, kteří ho považovali kvůli absenci formálního vzdělání za nevhodného kandidáta na prezidenta. Naopak jeho příznivci vyzdvihovali styl, kterým se vyjadřoval v písemném projevu, jako osobitý.⁶ Kromě vzdělání Washington postrádal i důvěrný vztah s rodiči, přestože zejména otce měl údajně velmi

---

¹ HERRE, F. *George Washington : prezident u kolébky velmoci*, s. 10.

² ELLIS, J. J. *Jeho Excellence George Washington*, s. 21.

³ APPETON, D. *Maxim of Washington : Political, Social, Moral and Religious* [online]. 1855 [cit. 2013-04-16]. Dostupné z: http://books.google.cz/books?id=MNABweTIXWUC&hl=cs&source=gbs_navlinks_s.

⁴ HERRE, F. *George Washington : prezident u kolébky velmoci*, s. 10 – 13.

⁵ BROŽ, I. *George Washington*, s. 11.

⁶ HERRE, F. *George Washington : prezident u kolébky velmoci*, s. 13 – 14.

rád. Otec tvrdě pracoval, což mu zabíralo hodně času, a když bylo Georgovi 11 let, zemřel. Matka se sice dožila chvíle, kdy byl zvolen prezidentem, ale přesto jejich vztah nebyl na dobré úrovni. Nepodporovala ho ani nechválila, proto se upnul na svého o 14 let staršího nevlastního bratra Lawrence. Právě on mu poradil, aby se přihlásil k armádě. Když v mladém věku zemřel, otevřela se tím Washingtonovi možnost rozsáhlejšího dědictví.⁷ Lawrence sice měl čtyři děti, ale pouze dcera Sarah ho přežila. Bohužel ne o moc dlouho.⁸ Velký vliv měli i Fairfaxovi, rodina Lawrencovy manželky.⁹ Ti byli bohatými aristokraty, kteří Washingtona naučili základům společenského chování. Právě proti takovým bude později bojovat, ale to v této době ještě nemohl tušit.¹⁰ Kromě radovánek zajistila rodina Fairfaxova svému mladému příbuznému též zaměstnání; dohlížel na jejich rozsáhlé pozemky. V tomto období se Washington naučil, jaké to je žít mimo civilizaci, což mu bude prospěšné při válčení.¹¹ Mimo to s nimi jezdil za pohoří Blue Ridge, kde vyměřovali nová města. To mu vyneslo peníze, za které si již v 18 letech, tedy roku 1750, koupil svůj první pozemek. O tři roky později si mohl pronajmout bratrův dům Mount Vernon, v němž dožil.¹²

Do armády vstoupil v červnu 1752 jako náhradní pobočník za mrtvého bratra Lawrence,¹³ přičemž dostal hodnost major. Ta byla vzhledem k jeho schopnostem odpovídající, protože armáda v koloniích představovala spíše skupinu dobrovolníků ochotných bojovat. Popisoval ji už Lawrence, který prohlásil, že „s uspokojením může sledovat pokrok, když si muži z milice již osvojili takové válečné umění, jako je schopnost seřadit se, aniž by padal jeden přes druhého“.¹⁴ Washington své pověsti statečného muže dostal již o rok později. Dostal důležitý úkol, a to předat nepřátelským francouzským jednotkám vzkaz obsahující výzvu ke změně jejich pozice, neboť se nacházely v místech Ohia, kam směřovala anglická armáda. Přestože Washington přinesl zpět svému veliteli Dinwiddiemu zápornou odpověď francouzského velitele, získal zajímavou informaci, protože našel strategické místo pro stavbu pevnůstky při případném střetu s Francouzi, nacházející se na soutoku řek Monongahela a Allegheny.

---

⁷ ELLIS, J. J. *Jeho Excelence George Washington*, s. 22 – 24.

⁸ HAWORTH, P. L. *Farmer*, s. 7.

⁹ ELLIS, J. J. *Jeho Excelence George Washington*, s. 24.

¹⁰ BROŽ, I. *George Washington*, s. 13.

¹¹ ELLIS, J. J. *Jeho Excelence George Washington*, s. 26.

¹² BROŽ, I. *George Washington*, s. 14.

¹³ ELLIS, J. J. *Jeho Excelence George Washington*, s. 26.

¹⁴ BROŽ, I. *George Washington*, s. 16.

Tuto misi budoucí prezident USA sepsal do zprávy, která se četla nejen v koloniích, ale i v Anglii.¹⁵ Tím se započala jeho dlouhá vojenská kariéra. Lze říci, že i ta pasivně politická, neboť se jednalo o důležitý strategický akt. Washington sice neuspěl, ale jeho sebevědomí neutrpělo, takže později mohl být úspěšnějším vyjednavatelem.

Od roku 1754, kdy mu bylo pouhých 22 let, si už počínal jako zkušený velitel a stratég, což se projevilo na jeho povýšení na podplukovníka. Zapojil se do přípravných bojů tzv. francouzské a indiánské války na straně indiánů. Washington se opět dostal na soutok řek Monongahela a Allegheny, kde Francouzi dokončili stavbu Fort Duquesne, ale tentokrát měl více mužů. Střetl se s předsunutou částí francouzských vojáků a bitvu vyhrál. Je předmětem sporů historiků, jak tato akce probíhala. Nejspíše se Francouzi chtěli po pár výstřelech vzdát, ale protivníkův velitel, tedy Washington, to nedovolil a se svými muži je pozabíjel. Indiáni je poté nemilosrdně skalpovali, přestože věděli, že francouzská výprava byla diplomatická, nikoli válečná.¹⁶ Nicméně zatímco oni alespoň teoreticky hájili své území, Washington neměl právo zmíněný incident umožnit, neboť v té době nebyla Anglie a Francie oficiálně ve válečném stavu. Kolonisty ani armádu jeho počítání ovšem nepobouřilo, naopak oslavovali Washingtona jako hrdinu.¹⁷ Washington zahájil na místě budování Fort Necessity a nedlouho poté ho Dinwiddie povýšil do hodnosti plukovníka.¹⁸ O měsíc později se k vojensky stále nevyhovující Fort Necessity přiblížili Francouzi. Jejich přesila vzrostla ještě více, když Washingtona opustili indiáni, kteří dříve bojovali po jeho boku. Washington si uvědomil, že nemá dostatek zkušeností a požádal Dinwiddieho o jiného důstojníka, který by převzal jeho velení. To se bohužel nestalo. Kolonisté drtivě prohrávali, když Francouzi navrhli příměří výměnou za Washingtonův podpis pod dokument, stvrzující, že se jednalo o odvetu za neoprávněné zabití výše zmíněných emisarů. Washington podepsal.¹⁹ To pro něho byla velká rána, protože tím přiznal, že si ve své první větší bitvě, již velel, nepočínal správně, ba dokonce porušil mezinárodní právo. K tomu všemu byl označen za vraha. Nicméně snažil se své ponížení rychle překonat a rozhodl se vstoupit do britské pravidelné armády i se svou milicí. Ovšem tu Britové nepřijali a Washingtona

---

¹⁵ HERRE, F. *George Washington : prezident u kolébky velmoci*, s. 20 – 24.

¹⁶ ELLIS, J. J. *Jeho Excellence George Washington*, s. 27 – 28.

¹⁷ BROŽ, I. *George Washington*, s. 21.

¹⁸ ELLIS, J. J. *Jeho Excellence George Washington*, s. 29.

¹⁹ BROŽ, I. *George Washington*, s. 22 – 25.

degradovali na kapitána. To neunesl a odjel na Mount Vernon.²⁰

2.2 Francouzská a indiánská válka

Tato podkapitola se věnuje té části sedmileté války, která se odehrávala na území Ameriky. Podle některých zdrojů trvala mezi léty 1754 – 1763, jiní autoři se přiklánějí k variantě, kdy ji datují do let 1756 – 1763. Z obou názorů je patrné, že se jednalo o rozsáhlý konflikt, o němž je možné napsat samostatnou práci. Protože se tato bakalářská práce primárně věnuje jinému tématu, budou zde uvedeny jen zásadní bitvy, kterých se zúčastnil i George Washington.

Kdyby Washington zůstal otřesen po tom, co byl zbaven plukovnické hodnosti, možná by dnes Spojené státy americké stále byly kolonií Anglie. Avšak z jeho usedlosti Mount Vernon byla vidět řeka, po níž pluly lodě vezoucí anglické vojáky. Jejich dva pluky, jimž velel generál Braddock, se zastavily v městečku, kde se nacházel Mount Vernon a Washington si uvědomil, kde je jeho místo. V rámci pomoci Braddockovi a jeho mužům, kteří byli v bažinatém prostředí nezkušení, se nabídl jako poradce pohybu v divočině. S tím Braddock sice souhlasil, takže se k nim Washington přidal, ale nikdo se na jeho rady neohlížel. Navíc se k němu Angličané chovali jako k méněcennému.²¹ Tím Braddock velmi podcenil situaci, protože plán, se kterým šel do boje, neměl šanci na úspěch od samého počátku.²² Válka probíhala na území dnešních států Kentucky, Indiany, Ohia, Illinois a Západní Virginie, tudíž, řečeno s nadsázkou, byl problém francouzské jednotky v tak rozsáhlé oblasti najít, natož proti nim vytvořit strategický plán.²³ Kdyby Washington znal Braddockův plán útoku, a kdyby jeho snaha vrátit se do armády nebyla tak urputná, mohl se o bitvě, která skončila drtivou porážkou Angličanů, jen doslechnout a ne se jí přímo zúčastnit. Washington měl štěstí, že 9. července 1755 přežil, protože tento den u Fort Duquesne zemřelo nebo bylo zraněno 977 anglických vojáků. Někteří z nich v boji, jiné upálili nebo skalpovali Irokézové.²⁴ Ti za to od Francouzů dostávali odměny.²⁵ Jedním z padnuvších byl generál Braddock, jenž před smrtí určil Washingtona jako posla, který přivede posily. Pozdě. Francouzi tuto bitvu

---

²⁰ HERRE, F. *George Washington : prezident u kolébky velmoci*, s. 27.

²¹ HERRE, F. *George Washington : prezident u kolébky velmoci*, s. 27.

²² ELLIS, J. J. *Jeho Excelence George Washington*, s. 33.

²³ HONZÍKOVI, M. a H. *...a překročil řeku Delaware*, s. 23.

²⁴ HERRE, F. *George Washington : prezident u kolébky velmoci*, s. 28.

²⁵ HONZÍKOVI, M. a H. *...a překročil řeku Delaware*, s. 22.

vyhráli a další rok zůstali v povodí řeky Ohia oni místo Angličanů.²⁶

Než se Angličané vzpamatovali, Francouzi, respektive Irokézové, začali s novými útoky. Francouzské pevnosti Duquesne začal velet kapitán Dumas, který nechtěl dát Angličanům prostor pro přemýšlení o strategii útoků.²⁷ Ti se přesto v této situaci snažili zorientovat a nadále bojovat. Jedním z velitelů regimentu se stal George Washington. Jeho prvním úkolem bylo vycvičení vojáků do takové podoby, kdy se chovali jako angličtí vojáci a dokázali se pohybovat v nepříznivých podmínkách jako kolonisté. V této době se hlavní boje odehrávaly poblíž Velkých jezer, takže na to měl relativní klid, samozřejmě s ohledem na to, že stále probíhala válka. Ta se projevovala zejména nájezdy kmenů Šóníjů a Delawarů, kteří vyráželi na loupežné výpravy a Washington se svými muži měl za úkol jejich nájezdy odrážet. Vzhledem k rozsáhlosti území, na němž k těmto útokům docházelo, byl Washington nucen požádat o pomoc. Napsal Dinwiddiemu, aby získal spojení mezi indiány, neboť „indiánům se vyrovnají zase jenom indiáni“.²⁸ Jeho přání nebylo vyslyšeno, většina z nich bojovala na straně Francie.²⁹ Washington tedy zvolil jinou strategii, kdy podél hranic nechal vybudovat pás malých pevností, za což si vysloužil pochvalu.³⁰ Takto strávil přes tři roky.³¹

Roku 1758 se vrátil tam, kde začal svoji vojenskou kariéru; k dobývání Fort Duquesne. Z Anglie připlul generál John Forbes, který se stal velitelem všech osad a vypuzení Francouzů z jejich pevnosti si dal za první úkol. K tomu přizval právě Washingtona. Ovšem každý měl na strategii odlišný názor. Zatímco Washington chtěl zaútočit jako v minulosti přes Fort Necessity, anglický generál hleděl na vlastní zájmy, a proto se rozhodl pro cestu přes Pennsylvánii. To bylo z dlouhodobého hlediska špatné rozhodnutí, protože cesta byla těžší na překonávání překážek a byla delší. To způsobilo, že mezi Washingtonem a Forbesem zavládla antipatie, přesto kolonista dočasně dostal hodnost brigádního generála. To Washingtonovi dodalo odvalu a neustále Forbese popoháněl, neboť se bál nadcházející zimy. Navíc mu indiáni přinášeli informace, takže věděl, co je potřeba pro vítězství udělat. Nakonec mu Forbes poskytl posily a udělil mu povolení postupovat jako předvoj. Washington následně dobrými strategickými

---

²⁶ BROŽ, I. *George Washington*, s. 29.

²⁷ OPATRŇY, O. *Válka Mohykánů*, s. 160 – 161.

²⁸ ELLIS, J. J. *Jeho Excellence George Washington*, s. 39.

²⁹ Tamtéž, s. 38 – 39.

³⁰ OPATRŇY, O. *Válka Mohykánů*, s. 162.

³¹ ELLIS, J. J. *Jeho Excellence George Washington*, s. 38.

rozhodnutími 24. listopadu 1758 zvítězil, aniž by vyšel jediný výstřel. Francouzi Fort Dusquene dobrovolně opustili a následně zapálili.³² Washington si zde nejenom osvěžil umění boje, ale i velitelských schopností. Po letech strávených hlídáním hranic to pro něho jistě byla cenná zkušenost a především si tím ověřil, že je stále schopen velet i velkému počtu mužů. Nadto mu jistě vzrostlo sebevědomí, když po třech letech konečně Fort Dusquene dobyl.

Ač válka pokračovala, Washington se rozhodl myslet více na sebe a po vyhrané bitvě se vrátil domů. Již před dobýváním Fort Dusquene potkal ženu, která odpověděla kladně na jeho žádost o ruku. Svatba byla v lednu 1759. Tak se z plukovníka stal plantážník a pěstitel tabáku.³³ Poprvé se aktivně projevil i v politice, neboť byl „zvolen za poslance virginického shromáždění za okres Frederick County a těšil se vážnosti spoluobčanů“³⁴. Francouzská a indiánská válka skončila roku 1763, což je více rozvedeno v kapitole 3.1. George Washington do ní již více nezasáhl a na bitevní pole se vrátil až jako soupeř Angličanů. Washingtonovi nelze upřít, že se do této doby choval jako pravý velitel, ale přesto jsou některé výroky o jeho chování v anglické a indiánské válce přehnané. Je popisován jako národní hrdina, kterým se později bezpochyby stal, ale v počátcích kariéry se dobré nápady střídaly s chybami, které stály mnoho vojáků život.

---

³² BROŽ, I. *George Washington*, s. 33 – 35.

³³ HERRE, F. *George Washington : prezident u kolébky velmoci*, s. 36 – 39.

³⁴ BROŽ, I. *George Washington*, s. 35.

3 AMERICKÁ REVOLUCE

3.1 Příčiny revoluce

Historici se příčinami vzniku tzv. války za nezávislost zabývají již mnoho let. Jako příklad uvedu Harryho Warda, Allison Stark Drapera či Benjamina S. Lawsona. Jejich názory se různí, jeví se jich být pravděpodobnými více, mezi některými je vidět spojitost. Z toho je patrné, že téměř nelze určit pouze jeden důvod, proč k této události došlo. Je obtížné říci, ke kterému názoru se přiklonit. Mohlo se jednat o nacionalismus, vzrůstající sebevědomí či o využití příležitosti po nabytí velkého území. Níže rozvinu ty nejpravděpodobnější příčiny, proč došlo k rozkolu znamenající vznik budoucího kolosu. Kořeny některých sahají i o sto let dříve, jiné důvody předcházely válce za nezávislost téměř bezprostředně. Ty už lze považovat spíše za onu pomyslnou poslední kapku, po níž kolonistům přetekla trpělivost s anglickou vládou.

Jedna z variant, která nejspíše americkému lidu vnukla nápad na sjednocení, má svůj původ v anglicko-francouzském válčení z konce 17. a velké části 18. století na území pozdějších Spojených států amerických a Kanady. Velmi zjednodušeně řečeno se francouzští kolonisté chovali nesamostatně, byli příliš závislí na pomoci z Paříže. Navíc umožňovali pobyt na svém území pouze katolíkům. Oproti tomu angličtí kolonisté vytvářeli samosprávné celky, snažili se o nezávislost na londýnské vládě a vítali věřící různých náboženství. To jim zajistilo pozdější početnější vojsko a odvaha samostatného uvažování dodala vojsku prvotřídní vůdce. Ti byli, narozdíl od anglických jmenovaných důstojníků, demokraticky voleni, takže rozhodovaly spíše schopnosti než původ.³⁵ Střet těchto odvěkových rivalů byl nevyhnutelný, což je částečně popsáno v kapitole 2.2. To kolonistům přineslo nové rozsáhlé území, neboť po podepsání Pařížské smlouvy získali od Francie Kanadu. Na straně Francie válčilo též Španělsko, od něhož Anglie převzala Floridu. Kromě nabytého území kolonisté spatřovali vítězství ve větší nezávislosti na Anglii. Již nepotřebovali pomoci s napjatými vztahy mezi nimi a Francouzi se Španěly, kteří je obklopovali ze severu, západu a jihu. Mimoto ve válce získali potřebné zkušenosti pro případné další boje.³⁶ Lze říci, že se od anglických vojáků naučili vše, co jim mohli nabídnout a dále se o sebe chtěli starat sami. Součtem těchto okolností vznikl

---

³⁵ NEVINS, A., STEELE COMMAGER, H. *Dějiny Spojených států*, s. 58.

³⁶ Tamtéž, s. 52 - 58.

nápad na oddělení se od Britského impéria a na sjednocení kolonií. Nový celek měl mít, dle návrhu z roku 1754 z Albany, králem jmenovaného prezidenta a Velkou radu, která by se starala o vnitřní záležitosti. A to konkrétně o vztahy s indiány, neboť předešlý konflikt s nimi úzce souvisel, o obchod a o vybírání daní. Tato myšlenka nebyla dovedena do vítězného konce, přesto nastínila nové možnosti budoucího amerického lidu.³⁷ O poznání úspěšnějším nástupcem tohoto jednání se stane roku 1774 tzv. první kontinentální kongres,³⁸ o němž bude více uvedeno na konci této kapitoly. Ač kolonisté neuspěli s tímto návrhem, něco přece jen získali do budoucna, a to spojení, neboť se Francie s porážkou smířovala jen těžce a při snaze kolonistů o osamostatnění se byla ochotna vyjednávat s jejími zástupci o vojenské pomoci.³⁹

Další možnou příčinou vyhlášení války za nezávislost se jeví být problémy ve správě kolonií a jejich obchodů. I ty mají kořeny v 17. století, kdy byly v Anglii vydané tři navigační zákony, a to r. 1651 Cromwellův zákon příkazující dovážet zboží do Anglie a jejích kolonií na anglických lodích s posádkou v alespoň polovičním anglickém zastoupení. Druhý zákon z r. 1660 v podstatě doplňoval ten předešlý. Posádka musela být tvořena již ne polovinou, ale třemi čtvrtinami Angličanů. A došlo i ke specifikaci převáženého zboží. Tabák, bavlna, indigové barvivo, cukr a další suroviny mohly být dováženy jen do Anglie a anglických kolonií, pokud zboží nepocházelo ze země, která ho chtěla přepravit. Třetí zákon pocházel z r. 1673 a stanovoval, že všichni kapitáni musí platit clo nebo daň z předem uvedených surovin. Problém nastal v tom, že kolonisté tyto zákony příliš nedodržovali, proto anglický král Karel II. určil britské celníky, kteří roku 1673 začali s kontrolou přímo v koloniích. Podmínky ještě zpřísnil Karlův bratr Jakub II., když r. 1686 stanovil jako guvernéra nového dominia sira Edmunda Androse, který své kroky neprojednával se zákonodárným sborem, čímž si místní znepřátelil. Po revoluci z let 1688–1689 a následné výměně vládců na anglickém trůně došlo k revoluci i v Bostonu, při níž byl Andros a jeho rádci uvrženi do vězení. Poté několik let fungoval Obchodní úřad, avšak s nástupem hannoverského rodu do čela Anglie jeho význam upadal. V 17. století se kolonie řídily spíše vlastní samosprávou, kterou jim zajišťoval Sněm. Ten měl

---

³⁷ TINDALL, G. B., SHI, D. E. *Dějiny Spojených států amerických*, s. 71.

³⁸ OPATRŇY, J. *Amerika v proměnách staletí*, s. 284.

³⁹ TINDALL, G. B., SHI, D. E. *Dějiny Spojených států amerických*, s. 73.

spolupracovat s guvernérem, jenž byl volen králem.⁴⁰ Takových guvernéřů bylo voleno osm, od roku 1760 byly pouze Rhode Island a Connecticut samosprávnými celky a Pennsylvanie, Delaware a Maryland soukromými koloniemi.⁴¹ V praxi spolupráce mezi Sněmem a guvernérem příliš nefungovala a kolonie si zvykly na jistou samostatnost při rozhodování o vnitřních záležitostech. K tomu ale neměly oprávnění, neboť Britské impérium nebylo federací, ale stále jedním státem.⁴² To mohl být také jeden z důvodů, proč se kolonisté chtěli oddělit od Anglie, protože na některé záležitosti měli král (ať už osobně či v zastoupení guvernérem) a Sněm rozdílné názory.⁴³

Při pátrání po příčinách vzniku války za nezávislost je nutné brát v potaz i finance. Válka s Francií způsobila Anglii nemalé finanční výdaje, s jejichž obnovou požadovala pomoc od kolonistů, protože jim výsledek přinesl užitek. Další výdaje byly způsobeny válkou s Pontiakem, náčelníkem Ottawů. Kvůli tomuto konfliktu byla urychlena tzv. královská proklamace, jež stanovovala oddělení území kolonistů a indiánů. Nový anglický premiér George Grenville se domníval, že je potřeba tuto hranici bránit, proto povolal vojsko. Protože se jednalo o obranu kolonistů, Grenville požadoval jejich spoluúčast na financování. Peníze měly být čerpány z daní a cel, ale jak již bylo řečeno výše, kolonisté při jejich vybírání nebyly příliš důslední. Grenville vydal další zákony, jakými byly cukerní zákon z r. 1764 snižující clo, zákon o měně z téhož roku zakazující používat vlastní měnu a dva zákony z r. 1765; zákon o kolkovném příkazující lepit kolky na tiskoviny a právní listiny a zákon o ubytování, který ukládal kolonistům povinnost zásobovat a ubytovat anglické vojáky. Proti těmto zákonům se v koloniích zvedla vlna nevole. Nejen, že s nimi kolonisté nesouhlasili, ale navíc byli přesvědčeni, že je nemá parlament právo vydat, protože daň určují volení zástupci. Právě z této doby pochází heslo *Žádné zdanění bez zastoupení*, jímž kolonisté jasně vyjádřili svůj názor, tedy že pokud nebudou mít zástupce v parlamentu, nebudou ani platit.⁴⁴ Největší protesty připravili tzv. Synové svobody, jejichž skutky budou popsány níže. Ti se zaměřili na úředníky prodávající kolky a na obchodníky dodávající zákon o kolkovném.⁴⁵ Jejich přání se jim roku 1765 vyplnilo, protože Grenvill na postu

---

⁴⁰ Tamtéž, s. 58 - 63.

⁴¹ NEVINS, A., STEELE COMMAGER, H. *Dějiny Spojených států*, s. 58.

⁴² Tamtéž, s. 60.

⁴³ TINDALL, G. B., SHI, D. E. *Dějiny Spojených států amerických*, s. 64.

⁴⁴ Tamtéž, s. 75 - 79.

⁴⁵ BROŽ, I. *George Washington*, s. 46.

premiéra vystřídal na krátký čas markýz Rockingham, který zákon o kolkovním zrušil. Ovšem vydal jiný zákon, a to deklarační, jenž dával parlamentu „plnou moc přijímat zákony závazné pro kolonie absolutně ve všech případech“⁴⁶. Po Rockinghamovi přispěl se svým zákonem další ministr financí, Townshead. Ani ten nebyl v úřadu dlouho, nicméně stihl vydat zákon o vnějších daních a upravil soudnictví v koloniích. Také tyto zákony se v koloniích nesetkaly s pochopením, naopak byly bojkotovány. Největší z protestů je označován jako *Bostonský masakr*, o němž bude psáno níže. Parlament ustoupil a cla vydaná Townsheadem zrušil, ponechal v platnosti pouze clo na čaj, což mělo kolonistům ukázat, že „parlament je pánem“. Po tomto kroku následovalo několik nepokojů a bojů, které byly završeny roku 1773 tzv. *Bostonským pitím čaje*.⁴⁷ Detaily budou popsány níže. Bostonští obyvatelé byli za tento akt potrestáni a již zde je možné říci, že po těchto událostech bylo jen otázkou času, kdy se kolonisté vzbouří znovu.

Jednou z důležitých událostí, která předcházela vyhlášení války za nezávislost, byl vznik skupiny Synové svobody, někdy též označovanou jako synové volnosti. Jejich název je odvozen od skutečnosti, že se scházeli pod tzv. stromy svobody. Toto hnutí vzniklo roku 1765 a členy byli zejména živnostníci a řemeslníci. Jak napovídá rok jejich zrodu a výše popsané události, jednalo se o revoluční skupení, jehož členové nesouhlasili s anglickou politikou používanou vůči koloniím. Jedním ze zásadních protestů bylo,⁴⁸ že si začali volit vlastní zástupce do obecních a okresních úřadů. Vrchnost s tím zásadně nesouhlasila, protože již na zasedáních neměla většinu. Kromě politiky se soustředili i na vojenství. Nejenom, že odmítli pomáhat při stavbě anglických kasáren, ale sami se začali scházet na schůzích, kde debatovali o krocích aristokratů a postupně vytvářeli jakousi revoluční armádu. Washington s tímto postupem zpočátku příliš nesouhlasil,⁴⁹ vlastně se k nim téměř nevyjadřoval. Soustředil se na vlastní život, ve kterém v té době politika nehrála velkou roli. To se změnilo roku 1769. Již nechtěl nadále snášet nadřazenost Angličanů, často až okatě projevovanou, a vyzval spoluobčany k bojkotu britského zboží, konkrétně, aby ho nenakupovali.⁵⁰ Samozřejmě nebyl jediným, koho anglická rozhodnutí pobuřovala.

---

⁴⁶ TINDALL, G. B., SHI, D. E. *Dějiny Spojených států amerických*, s. 79 .

⁴⁷ Tamtéž, s. 79 – 83.

⁴⁸ OPATRŇY, J. *Amerika v proměnách staletí*, s. 597.

⁴⁹ BROŽ, I. *George Washington*, s. 45 – 47.

⁵⁰ ELLIS, J. J. *Jeho Excellence George Washington*, s. 76 – 77.

Dalším příkladem protestů může být tzv. *Bostonský masakr*. Právě v tomto městě bylo vytvořeno napětí mezi místními obyvateli a anglickými vojáky. To postupně eskalovalo, až nastal 5. květen roku 1770. Obyvatelé Bostonu začali útok proti tzv. červeným kabátům (tak se přezdívalo anglickým vojákům). Nejprve je hanlivě oslovovali, až na ně následně začali házet různé předměty, jakými byly sněhové koule či ústříčné skořápky. Vrchol nastal, když vůdce buřičů Crispus Attucks zaútočil s holí v ruce a bil do jednoho z vojáků. Jeho spolubojovníci si to nenechali líbit, ale jejich reakce byla přehnaná. Začali střílet do davu, přičemž zabili či usmrtili třináct lidí. Tito vojáci byli později souzeni, ale trestu unikli. Bostonští obyvatelé alespoň docílili toho, že vojáci z města odešli.⁵¹

Jedním z nejvýraznějších aktů, který Synové svobody spáchali, se nazývá *Bostonské pití čaje*. I tento akt je považován za jednu z příčin revoluce, respektive jeho odezva. Této události předcházela nápad ministra financí Lorda Northa, jenž udělil monopol na dovoz čaje do kolonií Východoindické společnosti.⁵² Toho docílil tím, že společnost mohla čaj do kolonií dovážet téměř zadarmo.⁵³ Kolonisté s tímto krokem nesouhlasili.⁵⁴ Proto uspořádali protesty, a to v Charlestonu, Filadelfii, New Yorku a Bostonu. V prvním jmenovaném čaj dorazil pouze do skladu. Ve Filadelfii a v New Yorku ho místní nepřijali a vrátili. Největší akci uspořádali v Bostonu, jak napovídá název této revolty.⁵⁵ Bostonské pití čaje se odehrálo 16. prosince 1773 v Bostonu, kdy se členové seskupení Synové svobody převlékli za indiány a zaútočili na loď Dartmouth. Jejich cílem nebylo někomu ublížit, ale zničit anglický náklad čaje. Toho bylo 342 beden, což představovalo 10 000 £.⁵⁶ Způsob, jakým Anglie v čele s Jiřím III. revolucionáře potrestala, zasáhl celé Massachusetts, neboť Boston je hlavním městem tohoto státu.⁵⁷ Anglická vláda vydala pět nových zákonů. První z nich změnil massachusettskou ústavu, druhý uzavřel přístav, v němž byl vysypán čaj,⁵⁸ dokud ten nebude splacen,⁵⁹ třetím zákonem anglický parlament jmenoval jako guvernéra této

---

⁵¹ TINDALL, G. B., SHI, D. E. *Dějiny Spojených států amerických*, s. 81 – 83.

⁵² Tamtéž, s. 81.

⁵³ NEVINS, A., STEELE COMMAGER, H. *Dějiny Spojených států*, s. 72.

⁵⁴ TINDALL, G. B., SHI, D. E. *Dějiny Spojených států amerických*, s. 81.

⁵⁵ NEVINS, A., STEELE COMMAGER, H. *Dějiny Spojených států*, s. 72.

⁵⁶ HERRE, F. *George Washington : prezident u kolébky velmoci*, s. 68.

⁵⁷ OPATRŇNÝ, J. *Amerika v proměnách staletí*, s. 328.

⁵⁸ NEVINS, A., STEELE COMMAGER, H. *Dějiny Spojených států*, s. 72.

⁵⁹ HERRE, F. *George Washington : prezident u kolébky velmoci*, s. 68.

kolonie generála Gage. To mělo za následek, že mohl ubytovávat své vojáky v domech civilních občanů. Čtvrtý také souvisel s armádou, poněvadž určoval, že ti důstojníci, kteří budou obžalováni z vraždy, budou souzeni v Anglii. Poslední, pátý zákon, připojil území rozprostírající se nad Ohiem a na západ od Alleghenií ke Kanadě.⁶⁰ Washington na jednu stranu s činem Bostoňanů nesouhlasil, ale na druhou stranu byl zděšen tím, jakou reakci to vyvolalo u anglického parlamentu. Ten označil za despotickou tyranii⁶¹ a je možná na místě spekulovat o tom, že tohle byl zlom, po kterém budoucí prezident USA pochopil, že již není cesty zpět.

Jednou z posledních událostí, která se stala před válkou za nezávislost a ještě více rozbouřila vzájemné vztahy Angličanů a kolonistů, byl První kontinentální kongres, jenž se konal 5. září 1774 ve Filadelfii. George Washington se ho zúčastnil jako jeden ze sedmi zástupců Virginie.⁶² Své zástupce tam měly všechny kolonie kromě Georgie, dohromady to činilo přes 50 mužů.⁶³ Předmětem jednání bylo sepsání dokumentu, který byl následně poslán anglickému králi. Byly v něm vzneseny požadavky na zrušení zákonů, které byly vydány po Bostonském pití čaje, dále žádali zrušení nařízení, které ukládalo britské armádě, aby se zdržovala v koloniích i během mírového stavu, poté odmítali rozpuštění jejich koloniálních parlamentů aj.⁶⁴ Kongres se dále vyjádřil k bojkotu některých anglických výrobků, jenž měl trvat už pět let. Stanovil Kontinentální asociaci, která měla dohlížet na dodržování tohoto protestu.⁶⁵ Odpověď anglického parlamentu a krále na sebe nenechala dlouho čekat. Následující kontinentální kongres se sešel až za válečného stavu.

3.2 Válka za nezávislost

Válka za nezávislost neboli americká revoluční válka trvala v období let 1775 – 1783. Jak je patrné z předchozí kapitoly, najít okamžik, kdy kolonisté začali být nespokojeni s anglickou vládou do té míry, že by se chtěli osamostatnit, je obtížné. Podobné je to i u války za nezávislost, ač tady je snazší určit, kdy tato chvíle nastala. Za první bitvu americké revoluční války lze označit tu, jež se odehrála u Lexingtonu.

---

⁶⁰ NEVINS, A., STEELE COMMAGER, H. *Dějiny Spojených států*, s. 72.

⁶¹ BROŽ, I. *George Washington*, s. 48.

⁶² Tamtéž, s. 49.

⁶³ NEVINS, A., STEELE COMMAGER, H. *Dějiny Spojených států*, s. 73.

⁶⁴ OPATRŇY, J. *Amerika v proměnách staletí*, s. 284.

⁶⁵ TINDALL, G. B., SHI, D. E. *Dějiny Spojených států amerických*, s. 87 – 88.

3.2.1 Období před vyhlášením Deklarace nezávislosti USA

Bitva u Lexingtonu vypukla v noci z 18. dubna na 19. duben 1775. Sam Adams, jedna z hlavních postav revoluce, ji započal slovy: „Jak slavný to den!“⁶⁶ A měl pravdu. Tento slavný den vlastně začal už 14. dubna, kdy měl guvernér Gage na rozkaz krále potlačit připravovanou revoluci. V Anglii neměli ponětí, co všechno kolonisté chystají. Byli přesvědčeni, že nad budoucími Američany zvítězí v několika bezvýznamných bitvách, ti se stáhnou a vše se vrátí do normálního stavu. Britský major John Pitcairn podával zprávu o situaci: „Jsem si jist, že jedno aktivní tažení, šikovní akce a vypálení dvou či tří jejich měst dá všechno zase do pořádku.“⁶⁷ Právě on se se svými muži střetl s kolonisty u Lexingtonu, kde jich osmnáct zranili či zastřelili. Při následných střetech se při cestě do Concordu tento počet zvýšil na devadesát tři mužů. Ztráty na straně britského vojska toto číslo převyšovalo o více než 150 vojáků.⁶⁸ To Angličany přinutilo si uvědomit, že potlačit povstání nebude snadné. Americká válka o nezávislost začala. Přesto se stále nedalo hovořit o touze osamostatnit se u všech nejvyšších zástupců kolonií. U některých se spíše jednalo o zájem přimět anglický parlament a krále, aby se ke svým obyvatelům, ač zámořským, nechovali jako k méněcenným. Sám Washington věřil, že se ještě najde řešení, které uspokojí obě strany,⁶⁹ i když nejspíš si jen nechtěl přiznat skutečný stav.

George Washington se výše popsané akce nezúčastnil, ale na Druhém kontinentálním kongresu, jenž se konal 10. května 1775 ve Filadelfii, nechyběl. Pro jeho budoucnost se stal klíčovým, protože právě zde byl na základě doporučení Johna Adamse jmenován do čela amerického vojska, konkrétně vrchním velitelem kontinentálních milic. Sám byl přesvědčen, že není tím pravým kandidátem pro tak důležitou funkci. Přesto ji přijal, a to s vědomím velké zodpovědnosti vůči své vlasti. To dostalo George Washingtona do popředí dění a učinilo ho jednou z nejdůležitějších postav, která bude rozhodovat o dalších krocích vzbouřenců. Toto postavení si vysloužil hned z několika důvodů. Zejména kvůli zkušenostem s britským vojskem z francouzské a indiánské války, kde poznal, jaké jsou možnosti armády, která není zvyklá na

---

⁶⁶ NEVINS, A., STEELE COMMAGER, H. *Dějiny Spojených států*, s. 74.

⁶⁷ TINDALL, G. B., SHI, D. E. *Dějiny Spojených států amerických*, s. 88.

⁶⁸ Tamtéž, s. 88 – 90.

⁶⁹ HERRE, F. *George Washington : prezident u kolébky velmoci*, s. 82.

podmínky tamní přírody.⁷⁰ To bylo mínusem Angličanů, ale naopak byli dobře vycvičení. Washingtonovi muži se vyznali v prostředí, kde se bude válka odehrávat, ale prakticky vzato nebyli vojáky.⁷¹ Ale i s tím si Washington musel poradit už v minulosti, jak je popsáno v kapitole 2.2. Dalším důvodem pro jeho zvolení byl fakt, že pocházel z Virginie. Ta byla jednou z nejlidnatějších kolonií, takže vybrat někoho z jejích řad se jevilo být dobrým strategickým tahem. Nadto byla i jednou z nejbohatších částí kolonií. A jak vybrali nejlepšího zástupce z Virginie?? George Washington byl vysoký. Tato prostá skutečnost mu prý dodávala vzhled skutečného vůdce.⁷² Z těchto důvodů se jevil být dobrým řešením pro veřejnost. Druhý aspekt jmenování právě Washingtona představuje smýšlení navrhovatele Johna Adamse, další důležité osoby podílející se na vzniku nezávislých Spojených států amerických. Ten kalkuloval více s vystupováním Washingtona na veřejnosti, kdy mluvil velice málo, než s jeho vojenskými schopnostmi. Adams se domníval, že se Washington bude zabývat armádou a do politické stránky stávajících událostí zasáhne co nejméně.⁷³ Později tohoto rozhodnutí litoval, protože se Washington těšil velké oblíbenosti a především byl, někdy až přehnaně, vychvalován.⁷⁴

George Washington byl jmenován velitelem 15. června 1775.⁷⁵ Tuto funkci přijal, ale stále věřil, že mezi koloniemi a Velkou Británií zavládne mír.⁷⁶ Tento vývoj událostí nebyl pravděpodobný, již o dva dny později se odehrála první oficiální bitva války zanezávislost, a to u Bunker Hill. Stanulo proti sobě 2400 britských a jen 1500 amerických vojáků. Kromě počtu bojujících se obě strany lišily i vybaveností. Zatímco Angličané byli vyzbrojeni nejen puškami a bajonety, ale i děly, kolonisté bojovali puškami a lehkými zbraněmi. Dle očekávání vyhráli Angličané, ale nejednalo se o vítězství v tradičním pojetí. Utrpěli totiž značné ztráty, a to odhadem 1 150 mužů, zatímco Američanů padlo nebo bylo zraněno 450.⁷⁷ Oba soupeři si toho v bitvě hodně uvědomili. Zatímco anglickou stranu překvapil počet zraněných či zabitých, kolonisté měli problémy s kázní. Původně se bitvy mělo zúčastnit 3 000 mužů, ale řada z nich

---

⁷⁰ BROŽ, I. *George Washington*, s. 51 – 52.

⁷¹ WHITE HOUSE. *George Washington* [online]. 2013 [cit. 2013-03-02]. Dostupné z: <<http://www.whitehouse.gov/about/presidents/georgewashington>>.

⁷² ELLIS, J. J. *Jeho Excellence George Washington*, s. 84 – 85.

⁷³ HERRE, F. *George Washington : prezident u kolébky velmoci*, s. 85.

⁷⁴ Tamtéž, s. 89.

⁷⁵ BROŽ, I. *George Washington*, s. 51.

⁷⁶ WASHINGTON, G. *Writings*, s. 174.

⁷⁷ BRITISH BATTLES. *The Battle of Bunker Hill 1775* [online]. 2012 [cit. 2013-03-02]. Dostupné z: <<http://www.britishbattles.com/bunker-hill.htm>>.

utekla. Washingtona to nijak nepřekvapilo, jen poznamenal, že počítá se ztrátou své dobré pověsti, pokud bude velet takovému vojsku.⁷⁸ To ukazovalo, že je zcela oddán vítězství kolonií, nehledě na vlastní prospěch.

Přestože Britové po svém vítězství nepřestali obléhat Boston, krátce poté, co se Washington přidal ke svým vojákům a pokusil se ho získat zpět, Druhý kontinentální kongres se pokusil o smír. Začátkem června vydal dva dokumenty adresované anglickému králi Jiřímu III. V prvním z nich, v tzv. *Petici olivové ratolesti*,⁷⁹ byla sepsána žádost o ukončení sporu. Autor John Dickinson ujišťoval krále, že kolonie jsou stále loajální, ale je to on, kdo musí učinit první krok ke smíru a zastavit válčení. Jiří III. to odmítl.⁸⁰ Druhý dokument, tzv. *Prohlášení o příčinách a nutnosti sáhnout ke zbraním*,⁸¹ již nebyl psán v tak smířlivém duchu jako ten předchozí. Autoři, John Dickinson a Thomas Jefferson, se vraceli k příčinám války, a ač opět vyjádřili ochotu zůstat s Anglií ve spojení, také zdůraznili, že se nejsou ochotni podrobit zákonům anglického parlamentu. Ani tento list neměl úspěch.⁸² Naopak. Král jako odpověď vydal proklamaci o povstání, kde označil své americké poddané za nepřátele.⁸³ Nadto zakázal svým mužům s revolucionáři jednat.⁸⁴ Na pomoc si Anglie najala žoldáky v Německu a byla připravena postupovat i nadále tvrdě. Dalším opatřením bylo přerušování obchodu s povstaleckými koloniemi.⁸⁵ Již nic nebránilo Američanům, aby se Anglii postavili se větší silou.

Po prohrané bitvě u Bunker Hill se ke svým mužům připojil i vrchní velitel Washington. Nejprve ho čekalo bouřlivé uvítání, při kterém pronesl řeč. V podstatě prohlásil, že záleží na většině, jak se Amerika postaví k válce. Pokud by většina chtěla zůstat spjata s Anglií, bylo by předem jasné, že prohrají a nemělo by smysl vynakládat úsilí na vítězství. Toto bylo i jeho stanovisko, stále věřil, že se království se svými koloniemi dohodne. Na druhou stranu povzbudil své spoluobčany ujištěním, že pokud

---

⁷⁸ HERRE, F. *George Washington : prezident u kolébky velmoci*, s. 88.

⁷⁹ TINDALL, G. B., SHI, D. E. *Dějiny Spojených států amerických*, s. 92.

⁸⁰ U-S-HISTORY. *Olive Branch Petition* [online]. 2013 [cit. 2013-03-03]. Dostupné z: <<http://www.u-s-history.com/pages/h1263.html>>.

⁸¹ TINDALL, G. B., SHI, D. E. *Dějiny Spojených států amerických*, s. 92.

⁸² THE AMERICAN REVOLUTION. *Declaration of the Causes and Necessity of Taking Up Arms* [online]. 2011-11-23 [cit. 2013-03-03]. Dostupné z: <<http://theamericanrevolution.org/DocumentDetail.aspx?document=19>>.

⁸³ TINDALL, G. B., SHI, D. E. *Dějiny Spojených států amerických*, s. 92.

⁸⁴ BROŽ, I. *George Washington*, s. 56.

⁸⁵ HONZÍKOVI, M. a H. *...a překročil řeku Delaware*, s. 43.

jich většina chce samostatnost, tak Anglie nemá šanci vyhrát. Poté odjel vyhrát bitvu do Bostonu.⁸⁶ Tam se připojil k americkému vojsku 3. července 1775. I když výraz „vojsko“ je přehnaně optimistický. Washington musel, stejně jako za francouzské a indiánské války, muže nejdříve naučit kázni. Ti se opíjeli a následně pohoršovali civilisty. Je potřeba si uvědomit, že Washington byl duchem a výchovou elitář, navíc od mládí zvyklý na vojenskou disciplínu, zatímco jeho podřízení byli tzv. muži z lidu. Neuměli mezi sebou vytvořit hierarchii, kterou by dodržovali, protože neviděli smysl v tom, že najednou má hostinský velet sedlákovi. Toto zase nechápal Washington, a proto docházelo k trestání důstojníků. O tom pravidelně informoval kontinentální kongres.⁸⁷ Washington poznal výchovu, jaké se dostávalo anglickým vojákům, když bojoval po jejich boku. Na druhou stranu američtí vojáci byli dobrovolníci, kteří šli do války bojovat za svá práva, ale nechtělo se jim učit se novým věcem, zvláště ne přijímat rozkazy od lidí, kteří v civilním životě působili v obdobných povoláních jako oni. Z tohoto pohledu je možné vyjádřit Washingtonovi obdiv, že dokázal s vojáky – laiky vyhrát válku proti jednomu z nejlepších mužstev té doby. Tento názor je samozřejmě možné vyjádřit zpětně, ale Washington ve své době nemohl tušit, kolik potenciálu se v jeho mužích skrývá. Proto také prohlásil, že „v Bostonu nenašel armádu, ale lid ve zbrani“⁸⁸.

Washington nejspíše využil svých nabytých zkušeností a vytvořil alespoň částečně poslušné vojsko. S druhým problémem, nedostatečnými zásobami střelného prachu, si musel taktéž poradit. Aby neztratil nově získanou disciplínu vojska a ti se mu nerozprchlí, nechal přenášet sudy s prachem neustále z místa na místo, aby to působilo jako pravidelné dodávky zásobování. Ve skutečnosti měl jen 36 sudů z očekávaných 308. Dále nechal zavést systém zákopů, protože do té doby se vojáci kryli jen tím, že leželi.⁸⁹ Takto přečkali zimu. Na jaře kolonisté začali s obléháním. K chabé výbavě jim přibývalo 55 děl, která přepravil naprosto nepochopitelně téměř před očima anglických vojáků Henry Knox.⁹⁰ S těmi zahájili střelbu 2. března 1776. O dva týdny později se právě kvůli palbě z kanónů Angličané z Bostonu přemístili, a to do Halifaxu. Jejich velitel Howe si vážil více svých lodí, které mohly být zasaženy, než udržení pozic

---

⁸⁶ BROŽ, I. *George Washington*, s. 54.

⁸⁷ HERRE, F. *George Washington : prezident u kolébky velmoci*, s. 89 – 90.

⁸⁸ HONZÍKOVÍ, M. a H. *...a překročil řeku Delaware*, s. 43.

⁸⁹ BROŽ, I. *George Washington*, s. 55.

⁹⁰ Tamtéž, s. 57.

v Bostonu. Tak došlo k prvnímu vítězství George Washingtona v bitvě za nezávislost.⁹¹ Po vítězství začal být Washington opět oblíbený i mezi svými muži, ostatní mu provolávali slávu. Je zajímavé pozorovat, jak se nálady kolonistů vůči budoucímu prezidentovi střídaly podle toho, jestli právě vítězili nebo jsou nuceni se podrobit vojenskému výcviku. Američané jako by zapomněli, jak se Washington choval, když nařizoval jejich trestání a opět o něm mluvili jako o muži, bez kterého by nevyhráli. Sám Washington tuto chválu přijímal skromně a myslel na to, jak už se brzy vrátí ke své rodině a obživě. To se mu ale ještě dlouho nemělo splnit.⁹²

Mezitím, co se odehrávala bitva u Bostonu, vydal Thomas Paine ve Filadelfii pamflet, jenž nazval *Zdravý rozum*. Ten se začal mezi lid šířit v lednu 1776 a již po třech měsících měl více než 100 000 kopií. Předmětem kritiky se stal anglický král Jiří III. Paine nabádal kolonisty, aby se nesnažili urovnat vztahy s Anglií, ale aby se osamostatnili a vyhlásili nezávislost.⁹³ Zdůrazňoval, že Američané jsou jeden národ a neměli by se dělit jako Angličané na Torye a Whigy.⁹⁴ Bylo s podivem, že lidi zburcoval až neznámý spisovatel, navíc Angličan. Právě on zformuloval revoluční požadavky.⁹⁵ George Washington uznával, že pamflet je napsán dobře a že mění názory jeho spoluobčanů. Občané některých kolonií, například Jižní Karolíny či Pensylvánie se zpočátku bránili přijmout Painovo myšlenky za své, ale netrvalo dlouho a připojili se k ostatním. Tak se stalo, že se 4. července 1776 z anglických kolonií stal jeden národ a nezávislé státy.⁹⁶ Těmito státy byl New Hampshire, Massachusetts, Rhode Island, Connecticut, New York, New Jersey, Pensylvánie, Delaware, Maryland, Virginie, Severní Karolína, Jižní Karolína a Georgie. Byla vyhlášena Deklarace nezávislosti Spojených států amerických a schválena kontinentálním kongresem.⁹⁷ „Deklarací nezávislosti bylo vyhlášeno zrození amerického národa, jím vyvrcholila revoluce. Byla jím potvrzena základní rovnoprávnost lidí, vláda se souhlasem všech, kterým je vládnuto, schopnost a povinnost lidu zajistit suverenitu národa. Od základu narušila koncepci kolonialismu tím, že potvrdila právo lidu vytvořit, udržet a utvářet takový

---

⁹¹ HERRE, F. *George Washington : prezident u kolébky velmoci*, s. 95.

⁹² Tamtéž, s. 96.

⁹³ TINDALL, G. B., SHI, D. E. *Dějiny Spojených států amerických*, s. 92.

⁹⁴ US HISTORY. *Common Sense by Thomas Paine* [online]. 1995-07-04 [cit. 2013-03-06]. Dostupné z: <<http://www.ushistory.org/paine/commonsense/singlehtml.htm>>.

⁹⁵ DAWSON, Ch. *Bohové revoluce*, s. 56.

⁹⁶ TINDALL, G. B., SHI, D. E. *Dějiny Spojených států amerických*, s. 93.

⁹⁷ BROŽ, I. *George Washington*, s. 61.

druh vlády, jaký si přeje, i jeho právo změnit a dokonce i svrhnout vlády, které jsou nepřátelské jeho zájmům. Deklarace nezávislosti představuje nejvyšší bod americké revoluce, která tvořila Spojené státy.⁹⁸ Text byl dílem Thomase Jeffersona za pozměňovacích návrhů Benjamina Franklina a Johna Adamse.⁹⁹ Spojené státy slaví dodnes 4. července jako státní svátek.

3.2.2 Období po schválení Deklarace nezávislosti USA

Zatímco byla v kontinentálním kongresu připravována deklaráce, válka stále pokračovala. George Washington se nadále střetával v bitvách, kde mu byl soupeřem anglický velitel William Howe. Ten mu několikrát oplatil bostonskou porážku, a kdyby byl důslednější, mohl zvrátit celou válku na svou stranu.¹⁰⁰ Washington byl v době, kdy se kolonie osamostatnili, v New Yorku. Měl k dispozici 23 000 mužů, se kterými pozoroval, jak anglický generál dostává po moři další zásoby zbraní, munice a potravin. S těmi se přesunul na Long Island, což u Washingtona vedlo k přesvědčení, že se ho Howe chystá obelstít a i přes tento manévr zaútočí na New York, přesněji řečeno na Manhattan. To se ale nestalo, anglický generál překvapil Američany z druhé strany a získal v následném boji početní převahu. Washington na nic nečekal, přemístil vojáky a Howea zatlačil zpět. Ten se nechal, protože se stále domníval, že americké vojsko, a především jeho důstojníci, jsou neschopní. V tom měl částečně pravdu, neboť když připululi anglické lodě a začalo ostřelování Američanů, mnoho z nich se dalo na útěk. Washington si naštěstí zachoval chladnou hlavu a vytrval v boji. Na pomoc mu přišli noví vojáci, ale ti byli stejně nezkušení a nepřipraveni bojovat jako jejich předchůdci. Přestožedokázali britskému náporu odolat, 27. srpna 1776 Washington prohrál svou první bitvu v revoluční válce. Později byl popisován jako odhodlaný velitel, který se šavlí v jedné a se zbraní v druhé ruce ukazoval svým vojákům, jak se mají krýt a jak bojovat.¹⁰¹

Bitva o Manhattan ještě nebyla zcela dobojována. Angličané obklíčili nepřítele, což dovedlo Washingtona k rozhodnutí, že se tajně přemístí. Jeho plány překazil generál lord Cornwallis, s nímž Washington nepočítal, a tak byl krátce po první porážce poražen

⁹⁸ JEFFERSON, T. *Deklarace nezávislosti Spojených států amerických a Ústava Spojených států amerických s komentáři Miloše Krejčího*, s. 17.

⁹⁹ OPATRŇNÝ, J. *Amerika v proměnách staletí*, s. 127.

¹⁰⁰ HONZÍKOVI, M. a H. *...a překročil řeku Delaware*, s. 45.

¹⁰¹ BROŽ, I. *George Washington*, s. 62 – 64.

podruhé a potřetí. K jeho velké úlevě následně nastala zima, a tak se britští vojáci v prosinci 1776 rozhodli v bojích na nějaký čas přestat.¹⁰² To bylo Washingtonovým záměrem, neboť razil politiku vyčkávání. Věděl, že když na Angličany zaútočí přímo nebo když se jim postaví v rozhodující bitvě, prohraje. Jak již bylo několikrát řečeno, Angličanů bylo více, měli lepší zbraně a morálku. Proti tomu jeden statečný americký velitel nestačil.¹⁰³ Naštěstí pro něj se Howe opájel neoprávněným pocitem nepřemožitelnosti, na základě něhož usoudil, že Američany stejně porazí, tak ničemu neuškodí, když vyhlásí zimní pauzu. Rozpustil své vojsko po městě a předpokládal, že boje budou pokračovat na jaře. V tom se ale zmýlil. Washington využil čas, který mu byl tímto krokem soupeře darován k tomu, aby obnovil svoji sílu a zaútočil.¹⁰⁴ Tím opět dokázal, že je mužem na svém místě, když prokázal dobré strategické myšlení. Měl k dispozici značně menší počet vojáků, proto bylo chytrým řešením využít situaci, kdy nejsou Angličané zcela připraveni k boji. Ale je otázkou, zda ho k tomuto kroku dovedl skutečně bystrý úsudek nebo spíše fakt, že od roku 1777 by velel ještě méně vojákům, protože ti měli jednorroční smlouvu, která vypršela v prosinci 1776.¹⁰⁵ Washington to samozřejmě dobře věděl, proto požádal kontinentální kongres o navýšení přijímaných mužů. Sám o tom rozhodnout nemohl, neboť všechny pravomoci měl tento nejvyšší orgán. Jeho hlavní představitelé jako by snad ani nevěděli, jaký je vzájemný stav sil a žádost zamítli. Dbali především o svoje bezpečí, proto kontinentální kongres přesunuli z Filadelfie do Baltimoru. Tím, že Washington prohrál s lordem Cornwallisem, který následně obsadil Princeton a Trenton a byl zajat jeden z nejlepších důstojníků generál Charles Lee i se 7 000 muži, kongresmani se ve Filadelfii již necítili bezpečně.¹⁰⁶ Washingtonova popularita, podle stále stejného vzorce „jednou nahoře, jednou dole“, začala upadat a on musel udělat něco, čím by si veřejnost opět naklonil na svoji stranu.

To „něco“ představovala řeka Delaware. Washington se přepravil na její druhý břeh, kde leželo město Trenton. Jak je zmíněno výše, nyní bylo v držení Angličanů. Právě tam se uchýlili hessenští vojáci, kteří byli najati anglickou vládou. Washington naplánoval útok na 25. prosince 1776. Zima byla prý tak velká, že vojáci po sobě zanechávali ve sněhu krvavé stopy. Přesto pokračovali dále a podle Washingtonova

---

¹⁰² BROŽ, I. *George Washington*, s. 66 – 67.

¹⁰³ HERRE, F. *George Washington : prezident u kolébky velmoci*, s. 109.

¹⁰⁴ HONZÍKOVI, M. a H. ...*a překročil řeku Delaware*, s. 45.

¹⁰⁵ HERRE, F. *George Washington : prezident u kolébky velmoci*, s. 112.

¹⁰⁶ BROŽ, I. *George Washington*, s. 67.

plánu se rozdělili do tří oddílů. Takto překvapili nic netušící hessenské vojáky a Trenton dobyli.¹⁰⁷ To pozvedlo jejich morálku. Následně, tedy 3. ledna 1777, provedli útok do města Princeton. Americké vojsko čítalo 7 000 mužů, ale většina z nich již válčit neměla, protože jim vypršela smlouva. Pouze kvůli tomu, že je Washington přesvědčil, aby bojovali ještě 6 týdnů, zůstali. Proti nim stálo 8 000 vojáků hájících anglické zájmy, ale jen necelá čtvrtina z nich se zapojila do akce. To přineslo další vítězství Američanů. Získali zpět Princeton a začínali věřit, že se štěstí obrátilo na jejich stranu.¹⁰⁸ Washington i v této bitvě musel jít svým mužům příkladem a bojovat v předních liniích, jinak by se rozprchli. Po vítězství se uchýlili do Morristownu. Washington se zde snažil udržet bojovného ducha, ale marně, jak si sám postěžoval: „Byli jsme nuceni použít půl armády k tomu, abychom pochytili tu druhou polovinu.“¹⁰⁹ Tato věta vystihovala situaci, která panovala po celou dobu války. Jak již bylo vysvětleno, vojáci nebyli vojáky. Washington se s tím snažil vyrovnat a neustále je povzbuzoval. Ale na jaře roku 1777 onemocněl. Kdyby v tuto dobu Angličané zaútočili, je možné, že by válka skončila jinak. Avšak generál Howe vyčkával, a tak se Washington stihl uzdravit. Mezitím samozřejmě probíhaly bitvy jinde. Od května 1777 byl zase bojeschopný, což mohl dokázat až v červenci, kdy se Britové usadili v horním cípu Chesapeake Bay. Washington prohlédl Howeův plán a rychle připravil protiútok. Dne 24. srpna 1777 se ocitl i se svými muži ve Filadelfii. To bylo jedno z nejdůležitějších měst spojených provincií, ač mělo pro revolucionáře spíše psychologický význam.¹¹⁰ Bitva u Brandywine Creekse odehrála 11. září 1777. Američané neměli příliš velkou šanci uspět, přestože se jim zúčastnilo 8 000, tedy o 2 000 více než mužů bojujících na straně Anglie. Ti se rozdělili na tři oddíly, stejně jako to udělali Američané v bitvě u Trentonu. A také jim to přineslo vítězství poté, co vojáky nepřítele obklíčili. Hlavní ztrátou, kterou Washington zaznamenal, bylo 1 000 zabitých či zraněných mužů a několik zbraní a děl.¹¹¹ Washington porážku pocítil i osobně. Před bitvou ho představitelé kontinentálního kongresu, kteří se s ním nepřesunuli do Baltimoru, nutili do vítězství. Oproti tomu občané Filadelfie se postavili na stranu Anglie, jejich vítězství s nimi

---

¹⁰⁷ BRITISH BATTLES. *The Battle of Trenton* [online]. 2012 [cit. 2013-03-05]. Dostupné z: <
<http://www.britishbattles.com/battle-trenton.htm> >.

¹⁰⁸ BRITISH BATTLES. *The Battle of Princeton* [online]. 2012 [cit. 2013-03-05]. Dostupné z: <
<http://www.britishbattles.com/battle-princeton.htm> >.

¹⁰⁹ HERRE, F. *George Washington : prezident u kolébky velmoci*, s. 114.

¹¹⁰ Tamtéž, s. 115.

¹¹¹ BRITISH BATTLES. *The Battle of Brandywine Creek* [online]. 2012 [cit. 2013-03-06]. Dostupné z: <
<http://www.britishbattles.com/brandywine.htm>>.

oslavovali a provolávali jim slávu. To byla pro Washingtona rána do tváře stejně jako to, že jeho velení kritizoval John Adams, který se zasazoval o jeho jmenování vrchním velitelem. Ten byl rozčilený proto, že Filadelfie již nebyla pro zbylé členy kontinentálního kongresu bezpečná a ti se museli přemístit.¹¹² Bitva u Brandywine Creek byla zajímavá ještě tím, že se do ní zapojila nepřímo Francie. Ta s Američany jednala již od roku 1775, kdy jim chtěla pomoci jako odvetu za porážku od Anglie z roku 1763. V jednání byly peníze a zbraně. Ty nakonec dostaly, ale tajně, protože se francouzská vláda obávala, že revoluce bude potlačena a ona zůstane ve válce proti Anglii sama.¹¹³ To se nestalo, avšak pomoc roku 1777 nepřišla od Francie, nýbrž výhradně od markýze de La Fayette, který si sám zaplatil loď a vojáky, s nimiž se vypravil na pomoc Američanům. Následně na Washingtonovo doporučení dostal hodnost generál-major. Ihned se mohl zúčastnit boje a později vedl i vlastní americkou divizi.¹¹⁴ O tom, že bude prospěšný, nebylo pochyb. Právem se mu přezdívalo „Hrdina dvou světů“.¹¹⁵ Toto bylo pro válku důležitý zlom, protože Američané již neměli příliš financí ani sil, takže by jim pomoc od Francie značně zvýšila šance na úspěch. Zatím se tedy jednalo o pomoc tajnou.

Washington se musel jako již mnohokrát předtím smířit s kritikou a bojovat dál. Stále platilo, že pokud vítězí, lidé ho oslavují a pokud prohrává, je označován za hlavního viníka. Proto chtěl rychle odčinit porážku od Brandywine Creek a zaútočil na britské vojsko u Germantownu. K bitvě došlo jen o necelý měsíc později po předešlém prohraném boji. Washington opět disponoval více vojáky, než kolik jich měl nepřítel, tzn. Američanů bylo 11 000, zatímco Angličanů jen 8 000.¹¹⁶ Ti byli překvapeni rychlým výpadem, nicméně jako profesionální vojáci se rychle dokázali zformovat a uhájit pozice. Navíc jejich ztráty byly poloviční, narozdíl od revolucionářů. Ti ztratili dalších 1 000 mužů, což vždy představovalo velký problém do budoucna. Prohra v této bitvě rozhodně nebyla vinou nezkušených vojáků, ale naopak chybou Washingtona. Ten učinil řadu špatných rozhodnutí, která si poté vyčítal. Ještě více ho tyto dvě prohry zdrtili, když se dozvěděl o úspěšné bitvě u Saratogy vedené americkým důstojníkem

---

¹¹² HERRE, F. *George Washington : prezident u kolébky velmoci*, s. 115 – 116.

¹¹³ HONZÍKOVI, M. a H. ...*a překročil řeku Delaware*, s. 46.

¹¹⁴ BROŽ, I. *George Washington*, s. 73 – 74.

¹¹⁵ DAWSON, Christopher. *Bohové revoluce*, s. 67.

¹¹⁶ BRITISH BATTLES. *The Battle of Germantown* [online]. 2012 [cit. 2013-03-06]. Dostupné z: <
<http://www.britishbattles.com/germantown.htm>>.

Horatiem Gatesem, jež se odehrála téměř ve stejnou dobu. To si Washington vykládal jako důkaz; pokud důstojník vydává kvalitní rozkazy, i nezkušené mužstvo může vyhrát.¹¹⁷ Je patrné, že Washington nebyl připraven po předešlé bitvě vytvořit adekvátní plán, který měl šanci na úspěch. V této bitvě ho hnala kupředu spíše touha být opět na vrcholu, než promyšlený plán. To mu mohlo uškodit i do budoucna, kdy se mohl obávat porážky a nerealizovat smělé nápady, které mu mohly zajistit vítězství.

Konec roku 1777 znamenal zlom pro rozložení sil. 6. prosince francouzská vláda Ludvíka XVI. souhlasila s pomocí pro Američany. Smlouvy mezi těmito budoucími spojenci sice byly uzavřeny až o rok později, ale i příslib znamenal pro revolucionáře vzpruhu. Později smlouvy zaručovaly obchodní a vojenskou podporu, kdy se Francie a Spojené státy americké zavázaly bojovat, dokud těmto nebude nezávislost potvrzena. Druhý bod dohody požadoval souhlas druhého spojence, pokud se ten bude chtít s Anglií usmířit. Třetí bod byl zárukou, že druhé straně zůstane majetek v Americe navzdory ostatním státům. Důležité je i to, co ve smlouvách není psáno, ale je to patrné; Francie jako první stát uznala suverenitu Spojených států amerických.¹¹⁸ A také jí pomohla rozložit síly Anglie, neboť tam se již počátkem roku 1787 připravovali na vzájemnou válku.¹¹⁹ Následující rok podpořilo Spojené státy Španělsko a další rok i Nizozemí.¹²⁰ Na diplomatické půdě byla zima 1777 úspěšná, již méně na bitevním poli. Vojáci si stěžovali na mráz, sníh a nedostatek potravy nejen pro zvířata, ale i pro ně. Někteří z nich neměli punčochy ani boty. 18. prosince dorazili do Valley Forge, zříceniny v lesích. Washington chtěl, aby si postavili chatky, ve kterých by mohli krutou zimu přečkat. Vojáků, kterým chybělo oblečení, bylo téměř 3 000. Nezahřáli je ani deky, neboť je neměli a u ohně hrozilo, že uhoří. Okolní farmáři jim nepomohli, ti se snažili zabezpečit sebe, proto nadbytečné potraviny prodávali Angličanům za jejich měnu; té natisknuté v Americe nedůvěřovali. Washington si stěžoval kongresu, ale jeho členové mu nepomohli. Mnoho vojáků onemocnělo či umřelo a další dezertovali. To opět snížilo armádní stavy a Washington s tím nemohl nic dělat. Dle jeho vojska chyboval, když rozhodl o přezimování právě ve Valley Forge namísto adekvátního ubytování. Washington se tak rozhodl proto, že se nechtěl vzdalovat od Filadelfie, kterou

---

¹¹⁷ HERRE, F. *George Washington : prezident u kolébky velmoci*, s. 116 – 117.

¹¹⁸ BROŽ, I. *George Washington*, s. 81.

¹¹⁹ HONZÍKOVI, M. a H. ...*a překročil řeku Delaware*, s. 49.

¹²⁰ HERRE, F. *George Washington : prezident u kolébky velmoci*, s. 131.

považoval za srdce Spojených států, protože v ní vznikla Deklarace nezávislosti.¹²¹

Přelom let 1777/1778 byl krutý, ale následující rok vypadal nadějně. Tím, že se do války zapojila Francie, došlo k reorganizaci vojska, které se nyní dělilo na milice, lehkou pěší rotu a kontinentální armádu. Washington to schvaloval, ale stále byl přesvědčený, že kontinentální kongres uvolňuje na boj málo finančních prostředků. Protože první dvě jmenované složky byly spíše nadšení dobrovolníci ochotní bojovat, než adekvátní vojsko. Washington věděl, že s nimi válku nevyhraje, proto se zajímal o kontinentální armádu. U jejích členů dokonce vyžadoval, aby byli očkováni proti pravým neštovicím, což byla nemoc, která v té době zabíjela celoplošně. S odstupem času lze toto rozhodnutí považovat za velmi chytré.¹²²

Poté, co Washington získal přeskupením mužů posily a Angličané opustili Filadelfii, mohl zase pomýšlet na válečné operace. Generála Howea vystřídal generál Henry Clinton, jenž před Washingtonem přechal přes New Jersey. Ten ho dostihl u Monmouth Court House, čímž 28. června 1778 začala další bitva.¹²³ Síly byly téměř vyrovnané; na straně bývalých kolonií stálo 11 000 mužů, na straně koruny o 1 000 vojáků méně. Do bojů se kromě výše zmíněných důstojníků zapojili ještě major-generálové Cornwallis, Knyphausen a Lee. Právě Charles Lee vydával špatné rozkazy, což způsobilo zmatek a následný úprk jeho mužů. Washington, který měl nepřítele napadnout z jiné strany, mu přispěchal na pomoc. V přímém střetu ztratily obě strany přibližně 300 mužů, jejichž oběť nikomu nepřinesla vítězství ani prohru. Obecně je za výsledek této bitvy označována remíza.¹²⁴ Washington se v boji znovu ukázal jako muž schopný uvažovat rozvážně a nepanikařit. Oproti tomu Charles Lee byl degradován. Ostatní důstojníci stáli Washingtonovi pevně po jeho boku, konečně získal muže, na které se mohl spolehnout. Také již nemusel svá rozhodnutí ospravedlňovat před členy kontinentálního kongresu, ti začínali uznávat, že vybrali velitele vojsk správně, ač za války několikrát pochybil. Pravděpodobně ani Washington nevěřil, že nerozhodný výsledek přivodí tolik povzbuzení jeho osobě. Žel tyto názory se začaly ozývat téměř

---

¹²¹ HERRE, F. *George Washington : prezident u kolébky velmoci*, s. 117 – 119.

¹²² BROŽ, I. *George Washington*, s. 89.

¹²³ TINDALL, G. B., SHI, D. E. *Dějiny Spojených států amerických*, s. 102.

¹²⁴ BRITISH BATTLES. *The Battle of Monmouth 1778* [online]. 2012 [cit. 2013-03-08]. Dostupné z: <
<http://www.britishbattles.com/battle-monmouth.htm>>.

před koncem jeho vojenské kariéry.¹²⁵

Od roku 1780 se boje zase rozhořely naplno. Francie se právoplatně účastnila bojů a spolupracovala s bývalými koloniemi. Síly se přelévaly z jedné strany na druhou, ale stále nikdo nedal rozhodující úder. Angličanům se podařilo obsadit Charleston, což byl nejdůležitější přístav jihu. Podle plánu měli postupovat do Virginie, ale to jim překazili Francouzi, protože ti mířili do New Yorku. Angličané proto svůj záměr změnili a Clinton se se svými vojáky také přemístil tímto směrem. Na jihu převzal velení Cornwallis, ale tomu komplikovala situaci partyzánská válka, proti které nedokázal úspěšně zasáhnout. Mezitím se na severu, na Rhode Islandu, vylodili Francouzi v čele s velitelem Rochambeauem. Jeho vojsko čítalo 6 000 mužů, což představovalo značnou pomoc americkým vojákům, a to nejenom kvůli počtu, ale i proto, že se jednalo o profesionální armádu. Washington se v této době nacházel v údolí Hudsonu a čekal na příležitost. Zdálo se, že ta opravdu přijde, protože na jihu vyhrával Cornwallis menší bitvy, ale převahu získat nedokázal, proto se pokusil spojit své vojsko s tím Clintonovým. Jeho plány překazilo francouzské loďstvo. Když se o této situaci dozvěděl Washington, také se začal přesunovat na jih. Cornwallis mezitím dosáhl Yorktownu, kde se zastavil a čekal na příchod posil. Ty nepřišly, protože Clinton se rozhodl zůstat v New Yorku. Místo nich se objevilo francouzské a americké vojsko.¹²⁶ To získalo obrovskou početní převahu; proti 6 000 Britů bojovalo 8 800 Američanů společně s 7 800 francouzskými vojáky. Dříve mívala Anglie převahu alespoň ve zbraních, ale i tento rozdíl byl odstraněn, na obou stranách byli vojáci vyzbrojeni mušketami, malorážkami a děly. Tak začala 28. září 1781 rozhodná bitva ve Virginii, které se jako velitelé účastnili Washington, de Rochambeau a Cornwallis. Americké a francouzské vojsko utvořilo kolem Yorktownu půlkruh a začalo město obléhat. 9. října se dostalo tak blízko, že mohlo zahájit dělostřeleckou palbu. Britští vojáci se snažili vzdorovat, leč marně. Docházela jim munice i potrava, proto se 19. října 1781 vzdali. Ztráty na životech byly minimální, přesto tato bitva přinesla největší vítězství; začala mírová jednání.¹²⁷

Mírová jednání mohla začít 27. února 1782 po hlasování anglické Dolní

¹²⁵ HERRE, F. *George Washington : prezident u kolébky velmoci*, s. 135.

¹²⁶ HONZÍKOVI, M. a H. *...a překročil řeku Delaware*, s. 50 – 52.

¹²⁷ BRITISH BATTLE. *The Battle of Yorktown* [online]. 2012 [cit. 2013-03-12]. Dostupné z: <
http://www.britishbattles.com/battle-yorktown.htm>.

sněmovny. Na místním zasedání se oficiálně dohodli, že ukončí válku. Protože příměří nebylo dostačující, 5. března téhož roku odhlasovali, aby byl uzavřen mír. Jednání o tomto skutku se uskutečnila v Paříži. Americké zájmy hájili John Adams, John Jay, Benjamin Franklin a Henry Laurens. Ti se obávali, že je smlouva s Francií zavazuje pomoci jí ještě s osvobozením Gibraltaru, proto začali urychleně jednat pouze s Velkou Británií, s níž uzavřeli 30. listopadu 1782 předběžný mír. Konečná mírová smlouva byla podepsána 3. září 1783 v Paříži, čímž skončila americká válka za nezávislost. Velká Británie podpisem uznala, že se již nejedná o její kolonie a společně vytyčily vzájemné hranice.¹²⁸

---

¹²⁸ TINDALL, G. B., SHI, D. E. *Dějiny Spojených států amerických*, s. 108.

4 VZNIK SPOJENÝCH STÁTŮ AMERICKÝCH

4.1 Situace po uzavření míru

Spojené státy americké získaly nezávislost, což pro ně znamenalo vítězství, ale také hodně práce. Nejdříve začali s obsazováním anglických pevností. Velká Británie naštěstí projevila dobrou vůli při stanovování hranic, čímž zamezili budoucím konfliktům o některá území na severozápadě. Samozřejmě postoj vůči ostatním mocnostem byl důležitý, ale spojené provincie musely vyřešit vnitřní uspořádání. Obyvatelé se za léta válčení změnili, nyní měli jiné požadavky než před vypuknutím bojů. Základní listinu, tedy Deklaraci nezávislosti, měli již sedm let, ale tu bylo potřeba doplnit o ústavu a volené zástupce.¹²⁹

Nová společnost byla demokratického republikánského rázu. Později byla sepsána ústava, byl zvolen prezident a vláda, ale nejprve bylo potřeba zjistit, jakým směrem se upírá myšlenka lidu.¹³⁰ Lojalisté, kteří zachovávali věrnost Velké Británii, byli nyní v menšině. Hromadně se stěhovali do Kanady, ve Spojených státech jich zůstalo minimum.¹³¹ Mnoho z nich odjelo do Anglie nebo do Západní Indie. Jejich statky byly vyvlastněny. Jejich rozhodnutí umožnilo novému americkému lidu vytvořit společnost, jakou oni uznají za vhodnou. A tou se stala demokracie, kde jsou si všichni rovni. Ihned zrušili právo prvorozenosti a dědické posloupnosti, statky mohly být prodávány podle rozhodnutí majitele. Velkostatky byly zabavovány, naopak se rozmohl systém majitelů půdy o menší rozloze. Peníze se staly jednou z věcí, na kterou lidé mysleli nejvíce.¹³² Samozřejmě se o těchto záležitostech nerozhodovalo bezmyšlenkovitě. Americká společnost prozatím fungovala na základě tzv. článků konfederace, podle nichž se řídila konfедераční vláda. Jejím úkolem bylo starat se o vztahy, a to se zahraničními státy, s indiány, s jednotlivými státy Unie, dále provozovat poštu a spravovat měnu. Toto zanechává dojem, že jednotlivé státy byly konfедераční vládě podřízeny, ale v mnohém tomu bylo naopak. Například finanční příjmy záležely na dobrovolnosti států, žádné povinné poplatky zavedeny nebyly. Nejkontroverznější

---

¹²⁹ NEVINS, A., STEELE COMMAGER, H. *Dějiny Spojených států*, s. 86.

¹³⁰ TINDALL, G. B., SHI, D. E. *Dějiny Spojených států amerických*, s. 110.

¹³¹ OPATRŇY, J. *Amerika v proměnách staletí*, s. 313.

¹³² NEVINS, A., STEELE COMMAGER, H. *Dějiny Spojených států*, s. 87 – 88.

článek se vztahoval k západnímu území sahajícímu až k Mississippi. Hrozilo, že státy, které si budou činit na toto území nároky, se dostanou do vzájemné krize. Situaci zachránila Virginie, která se některých území vzdala, aby uvolnila prostor pro případné nové státy. To učinily i zbylí členové Unie, přesto byl spor vyřešen až roku 1787. Aby se předešlo dalším sporům a vláda Spojených států amerických mohla mít postavení, které by odpovídalo její důležitosti, články roku 1787 nahradila ústava.¹³³ Ta byla zpočátku vnímána jako nástroj, pomocí něhož mohou státy rychle sklouznout k systému, jaký panoval za nadvlády Anglie. Ale roku 1786 se rozmohla hospodářská krize, která donutila Američany souhlasit s ústřední vládou. Do té doby se státy chovaly jako suverénní celky, které se mezi sebou přely. Dokonce se začaly objevovat náznaky samostatného jednání se zahraničím. Další problém představovala měna, protože ta byla znehodnocena. Situace byla tak vážná, že došlo k povstání označovaném jako tzv. vzpoura Danker Shayse. Jednalo se o krátkou revoltu, ale přesto stačila k tomu, aby znepokojila čelní představitele jednotlivých států. Těm nezbylo nic jiného než souhlasit se společnou ústavou i vládou.¹³⁴

Kromě politické roviny se lidé začínali zajímat i o tu sociální. Především nižší vrstvy se ptaly, co znamená nově nabytá svoboda pro ně. Již neměli vládnout aristokraté, ale volení zástupci, což považovali za klad. Také se začali zajímat o politiku, protože cítili, že mohou být zvoleni, a tak rozhodovat o svém osudu. Došlo ke snížení hranice majetku, který musel mít aktivní či pasivní zájemce o volbu v držení. Zcela nemajetní stále volit nemohli, ale i toto byl krok směrem k větší demokracii. Samostatnou otázkou tvořilo otrokářství. Kromě Georgie všech zbylých dvanáct států zastavilo dovážení otroků. Jižní Karolína se později připojila k Georgii a zákaz zrušila. Otroci bojující ve válce na straně Unie dostali svobodu, někteří z nich i půdu. To byli zejména ti ze severních států, neboť tam se tolik otroků nevyskytovalo. V jižních státech se objevil problém spočívající v tom, že černoši tvořili většinu, proto se místní bílí obyvatelé báli jim svobodu poskytnout. Další samostatnou sociální skupinu tvořily ženy. Ty neměly stejná práva jako muži, podobaly se spíše těm černošským. Ženy nesměly volit, ani být voleny či kázat. Politici zastávající vysoké úřady, ať už

---

¹³³ OPATRŇÝ, J. *Amerika v proměnách staletí*, s. 124 – 125.

¹³⁴ NEVINS, A., STEELE COMMAGER, H. *Dějiny Spojených států*, s. 92 – 94.

liberálního či konzervativního smýšlení, neměli v úmyslu na tomto faktu nic měnit.¹³⁵

Roky 1783 – 1787 jsou považované za kritické období, ale to není nic překvapivého u nově vznikajícího státního celku. Jiný, ustálenější směr mělo představovat přijetí ústavy. Její sepsání nebylo otázkou několika málo dní, nýbrž týdnů. Ve Filadelfii, místě, kde byla dříve vydána Deklarace nezávislosti, se 14. května 1787 sešli delegáti ústavního konventu, mezi nimi i George Washington. Dlouhé hodiny spekulovali o každém bodu, např. jestli má být volen jen jeden prezident, zda má být volen lidem nebo Sněmovnou, v jakém zastoupení se budou scházet představitelé států apod.¹³⁶ Pečlivost, jakou do vytváření ústavy vložili, se vyplatila, neboť je dodnes považována za jednu z nejzdařilejších.¹³⁷ K podpisu došlo 17. září 1787, ale bylo ještě potřeba ji ratifikovat minimálně devíti státy Unie. Tím devátým se stal New Hampshire, jehož měly následovat i zbylé čtyři země. To se nestalo, Rhode Island a Severní Karolína ratifikaci odmítly. Přesto ústava mohla vejít v platnost, a to 4. března 1789.¹³⁸ Později se stala předlohou pro mnoho jiných ústav, Československé republiky nevyjímaje.¹³⁹ Ve své první podobě se skládala z preambule a sedmi článků. K těm později začaly přibývat dodatky, z nichž jedenáct již roku 1791.¹⁴⁰ Tyto jsou považovány za součást původní ústavy, protože jejich schválení se opozdilo z toho důvodu, že nejdříve musel být přijat *Zákon o právech*.¹⁴¹

4.2 George Washington jako prezident, již ne voják

George Washington věděl, že 30. listopadu 1782 bylo uzavřeno teprve příměří, přesto 18. dubna následujícího roku oznámil armádě konec války. Ačkoli se jeho vojáci nechovali vždy statečně a mnohdy ho kritizovali, Washington jim vyjádřil dík za pomoc při hájení lidských práv a svobod. Oproti tomu kongresu napsal, že od jeho členů cítí vůči svým mužům velký nevděk vzhledem k tomu, jak se prali nejen za svoji, ale i za jejich svobodu a teď jsou nuceni přijímat podporu charity. Takové chování Washingtona

¹³⁵ TINDALL, G. B., SHI, D. E. *Dějiny Spojených států amerických*, s. 112 – 114.

¹³⁶ JEFFERSON, T. *Deklarace nezávislosti Spojených států amerických a Ústava Spojených států amerických s komentáři Miloše Krejčího*, s. 24.

¹³⁷ NEVINS, A., STEELE COMMAGER, H. *Dějiny Spojených států*, s. 92.

¹³⁸ JEFFERSON, T. *Deklarace nezávislosti Spojených států amerických a Ústava Spojených států amerických s komentáři Miloše Krejčího*, s. 25 – 26.

¹³⁹ *Ústava spojených států amerických ze dne 17. září 1787*, s. 5.

¹⁴⁰ Tamtéž, s. 11 – 26.

¹⁴¹ JEFFERSON, T. *Deklarace nezávislosti Spojených států amerických a Ústava Spojených států amerických s komentáři Miloše Krejčího*, s. 26.

přesvědčilo, aby se vrátil domů na Mount Vernon a s armádou již neměl žádné vazby. To se mu vyplnilo, domů přijel 24. prosince 1783, poté, co se v Annapolisu vzdal před kongresem velitelské hodnosti.¹⁴² Po návratu na Mount Vernon vážně onemocněl, trápilo ho revma a malárie. Ale ani to nezabránilo faktu, že se účastnil společenských sešlostí. Od konce války k němu přijelo mnoho návštěv, ještě více lidí mu psalo dopisy, na které pečlivě odpovídal. Na jednu stranu ho to vyčerpávalo, na druhou těšilo, protože rád slyšel chválu. Po částečném uzdravení se věnoval zemědělství.¹⁴³ Takto žil do roku 1787, kdy se konal ústavní konvent. Z jeho účasti měl obavy, protože si nebyl jistý, jak ho přijmou ostatní delegáti. Tyto obavy se nenaplnily, neboť ho už při příjezdu slavnostně vítala jednotka vojáků. Konvent začal 25. května, protože se čekalo na opožděné členy. Jednalo se o lidi, na které si nedovolil nikdo být nezdvořilý za jejich zpoždění. „Z 55 členů konventu, kteří se pochopitelně nikdy nesešli v plném počtu, jich 42 bylo členy kongresu, dva z nich byli prezidenti. Osm podepsalo Prohlášení nezávislosti. Dva byli za války guvernéry států, 32 sloužilo v osvobozené armádě v hodnosti od polního kaplana po generalissima, čtyři byli ve Washingtonově štábu.“¹⁴⁴ Většina z nich byla v politice konzervativního zaměření. I Washington patřil mezi konzervativce, ale v praxi se často uchyloval k liberálním whigovským krokům. Jeho smýšlení a zásluhy z války mu zajistily post předsedy shromáždění. To trvalo přes čtyři měsíce.¹⁴⁵ Což ale nebyla nejdůležitější funkce, jaké se mu mělo dostat.

Hlavní funkcí, kterou George Washington vykonával, byl post prezidenta Spojených států amerických. Na ten měl zajisté právo. Nejenom, že za Unii riskoval svůj život, ale i poté, co odešel do ústraní, se staral o její budoucnost. To ocenilo i ústavodárné shromáždění, které jednohlasně zvolilo George Washingtona svým prvním prezidentem.¹⁴⁶ Jednohlasně znamenalo, že pro bylo šedesát devět voličů. O třicet pět voličů méně bylo pro zvolení Johna Adamse viceprezidentem, což také stačilo. Washington nebyl zvolení přítomen, dozvěděl se to 14. dubna 1789 na Mount Vernon. S volbou souhlasil.¹⁴⁷ Do úřadu nastoupil 30. dubna 1789.¹⁴⁸ Svůj projev zaměřil na

---

¹⁴² BROŽ, I. *George Washington*, s. 109 – 110.

¹⁴³ HERRE, F. *George Washington : prezident u kolébky velmoci*, s. 160 – 161.

¹⁴⁴ Tamtéž, s. 189.

¹⁴⁵ Tamtéž, s. 188 – 190.

¹⁴⁶ HONZÍKOVI, M. a H. ...*a překročil řeku Delaware*, s. 59.

¹⁴⁷ ELLIS, J. J. *Jeho Excellence George Washington*, s. 203.

¹⁴⁸ HEIDEKING, J. MAUCH, Ch. *Američtí prezidenti : 42 portrétů od George Washingtona po George W. Bushe*, s. 60.

vyjádření pocitu sounáležitosti, který se svými spoluobčany cítil a na slib, že se bude snažit konat své skutky pro dobro země. Z jeho projevu bylo cítit nadšení pro porevoluční vývoj událostí.¹⁴⁹ Jako prezident chtěl směřovat hlavně jedním směrem, a to bylo udržení republikánského systému. Jak známe z dnešní doby, ve Spojených státech má prezident hlavní slovo. Toho chtěl využít i Washington. Na druhou stranu se obklopil ministry, na které se mohl spolehnout, kdyby potřeboval poradit. Myslel i na úředníky, u nichž si vymohl, že bude jejich přímým nadřízeným. Jako takový je mohl propouštět, aniž by dostal souhlas Senátu. To mu jako bývalému vojákovi jistě vyhovovalo, protože mohl mít všechno pod kontrolou. Ze stejného důvodu považoval za moudré rozhodnutí, že byla zřízena centrální vláda, ač ji lidé před hospodářskou krizí odmítali, jak je zmíněno výše. Washington federální vládu považoval za silný demokratický prvek, který chrání své občany.¹⁵⁰ Právě mezi občany často podnikal své cesty, a to zejména na východní pobřeží. Hovořil nejenom s diplomaty, ale i s chudšími lidmi. Vždyť mezi nimi strávil podstatnou část svého života. Možná ho překvapilo, že ho již nevívali a nezdravili tak nadšeně jako kdysi, přestože teď byl v Unii mužem číslo jedna. Jejich loajalitu zkoušel hned při první pracovní cestě, kdy na zpáteční cestě odmítl oficiální program a vracel se vlastní trasou jako obyčejný člověk. Tato zkušenost mu mnohé prozradila o situaci v zemi.¹⁵¹ Takovým prezidentem byl po celou dobu výkonu funkce. Prezidentství bral jako poslání, proto se staral o dodržování hlavního cíle, jenž si vytyčil a o dobré zahraniční vztahy. Kromě toho se samozřejmě vyjadřoval k rozhodnutím své vlády. Jedním z hlavních témat, které jsou spojeny s roky, v nichž byl prezidentem, je otázka financování federální vlády. Washington se k tomu pouze vyjádřil, více do zákonodárného procesu zasahovat nechtěl. Návrh spočíval v nezávislosti vlády na jednotlivých státech, s čímž Washington souhlasil a zákon byl následně schválen.¹⁵² Je otázkou, zda měl jeho postoj nějaký vliv. Ať je to pravda či ne, jeho názorů si lidé, včetně představitelů vysokých funkcí, stále vážili. Jak jinak si vysvětlit, že byl zvolen i do dalšího funkčního období? Svůj druhý slib složil 4. března 1793.¹⁵³ Jeho druhé funkční období, trvající v letech 1793 – 1797, poznamenal vývoj

---

¹⁴⁹ RUSSELL, A. *George Washington, 1732-1799*, s. 100.

¹⁵⁰ HEIDEKING, J. MAUCH, Ch. *Američtí prezidenti : 42 portrétů od George Washingtona po George W. Bushe*, s. 60 – 61.

¹⁵¹ BROŽ, I. *George Washington*, s. 156.

¹⁵² HEIDEKING, J. MAUCH, Ch. *Američtí prezidenti : 42 portrétů od George Washingtona po George W. Bushe*, s. 63.

¹⁵³ Tamtéž, s. 65.

v Evropě. Tam došlo k válce mezi revoluční Francií, Rakouskem, Pruskem, Nizozemím a Anglií. Washingtona osobně zasáhla, protože Lafayette, jeho dávný spolubojovník, k němuž si vytvořil otcovský vztah, byl po své emigraci z Francie internován v Rakousku. Washington orodoval za jeho propuštění, avšak bezúspěšně, František II. byl neoblomný.¹⁵⁴ Příliš se mu nedařilo ani na domácí scéně. Stále častěji docházelo ke sporům mezi federalisty a republikány, v zastoupení mezi Thomasem Jeffersonem a Alexandrem Hamiltonem. Washington byl nařčen, že federalistům nadržuje. I když Jefferson a Hamilton odešli ze svých úřadů, Washington byl stále častěji kritizován. Ke konci funkčního období byl dokonce označován za starce a tyrana.¹⁵⁵ Po odchodu z úřadu prezidenta se vrátil na Mount Vernon, kde 14. prosince 1799 zemřel na akutní laryngitidu.¹⁵⁶ Před svou smrtí sepsal závěť, ve které žádal, aby byli propuštěni jeho otroci.¹⁵⁷

---

¹⁵⁴ BROŽ, I. *George Washington*, s. 176.

¹⁵⁵ BROŽ, I. *George Washington*, s. 177 – 178.

¹⁵⁶ HEIDEKING, J. MAUCH, Ch. *Američtí prezidenti : 42 portrétů od George Washingtona po George W. Bushe*, s. 70.

¹⁵⁷ WASHINGTON, G. *Writings*, s. 1023.

5 ZÁVĚR

Bakalářská práce se zabývá osobou George Washingtona. V první kapitole se můžeme dočíst o jeho dětství a začátcích vojenské kariéry. Všechny události z tohoto období nerozepisují dopodrobna, zmiňují pouze ty nejdůležitější. Například z jakých poměrů Washington pocházel, jaké mu to umožnilo vzdělání, kdo ho nejvíce ovlivnil atd. Důvod, proč jsem zařadila do práce Washingtonovo mládí, spočívá v lepším pochopení jeho osobnosti. Popis období, kdy nebyl vrchním velitelem, napovídá, že i jako řadový voják a později jeden z důstojníků se uměl rozhodovat samostatně, i co se týče důležitých vojenských operací.

Druhé kapitole věnuji většinu prostoru. Nejprve se zabývám nejčastěji uváděnými důvody, proč došlo k válce za nezávislost. Vzhledem k rozsahu tohoto konfliktu a počtu zainteresovaných osob je dodnes předmětem sporů, jaký hlavní důvod měli američtí kolonisté k touze po samostatnosti. Válka za nezávislost je předmětem velké části práce s důrazem na to, jakou roli v ní sehrál Washington. Toho zástupci kontinentálního kongresu zvolili vrchním velitelem armády, což byla jedna z nejvýznamnějších funkcí dané doby na americkém kontinentu. Proto bitvy, o nichž píšu, byly pod velením tohoto muže. Uvědomuji si, že Washington nebyl jedinou důležitou osobou těchto událostí, nicméně specifikace tématu práce mi nedovolila se ostatními příliš zabývat. Dále zde zohledňuji významné dokumenty, které měly na průběh války vliv.

Třetí část práce dokumentuje události, jež nastaly po skončení války za nezávislost. Jsou tu popsány opatření, která následně Američané přijali. Jednalo se o vytyčení hranic, vytvoření ústavy, rozvržení vnitřní politiky a v neposlední řadě zvolení prezidenta, jímž se stal právě George Washington. Jeho dvěma funkčním obdobím věnuji závěr kapitoly, a tím i celé práce.

Jedním z cílů, který jsem si stanovila v úvodu, bylo závěrečné zhodnocení role George Washingtona ve válce za nezávislost a následném vzniku Spojených států amerických. Po prostudování literatury věnující se tomuto tématu se přikláním k názoru, že byl jednou z klíčových postav celého dění. Američané do něho vkládali své naděje na svobodu, přesto svůj úděl přijal skromně. Prý příliš nemluvil, ale o to více se projevoval

na bojišti. Jeho odhodlání získat pro svou zemi nezávislost je obdivuhodná. To, s jakým nasazením bojoval, lze nazvat hrdinským. Dokázal, že si post vrchního velitele skutečně zasloužil, protože uměl přimět muže, kteří nikdy nebojovali a nežili podle vojenského řádu, ke snaze vítězit. Téměř v každé bitvě, kterou Washington za kolonisty sváděl, část jeho mužstva dezertovala. Někdy se zbylými vojáky vyhrál, jindy prohrál. A tento trend kopírovala i veřejnost při posuzování jeho velitelských schopností. Častokrát byl zatracován, což s odstupem času chápu jako nespravedlnost, neboť za neúspěchy mohla z velké části právě neprofesionální armáda. Nedovoluji si hádat, jak by válka za nezávislost skončila, kdyby kolonistům nepomohla Francie, protože jeden odhodlaný vůdce úspěch nezaručoval. Čekala jsem, že se stejnou vervou bude usilovat i o co nejrychlejší uspořádání států po skončení války. To jsem bohužel nezaznamenala. Washington složil před členy kontinentálního kongresu funkci vrchního velitele a následně se uchýlil na svůj statek, takže do dění příliš nezasahoval. Dle mého názoru se výrazně neprojevil ani jako prezident. Do funkce nastoupil ve vysokém věku, což zajisté ovlivňovalo jeho myšlení, ale přesto, že mu ústava umožňovala zasahovat do politického dění, příliš toho nevyužíval. Proto můj názor zní, že ač jsou hrdinské historky z jeho armádních let někdy přehnané, v tomto období byl skutečně na vrcholu. Vnímám ho více jako vojáka, než jako prezidenta.

6 POUŽITÁ LITERATURA

Tištěné zdroje

BROŽ, Ivan. *George Washington*. Praha: Petrklíč, 1994. ISBN 80 -85243 - 58 - X.

DAWSON, Christopher. *Bohové revoluce*. Praha: Vyšehrad, 1997. ISBN 80-7021-171-7.

ELLIS, Joseph J. *Jeho Excellence George Washington*. Praha: BB/art, 2006. ISBN 80-7341-741-3.

HEIDEKING, Jürgen. MAUCH, Christof. *Američtí prezidenti : 42 portrétů od George Washingtona po George W. Bushe*. Praha: Prostor, 2008. ISBN 978-80-7260-194-3.

HERRE, Franz. *George Washington : prezident u kolébky velmoci*. Praha: Brána, 2001. ISBN 80-242-0570-X.

HONZÍKOVÍ, Miroslav a Hana. *...a překročil řeku Delaware*. Praha: Naše vojsko, 1988. ISBN 28-102-88.

JEFFERSON, Thomas. *Deklarace Spojených států amerických a Ústava Spojených států amerických s komentáři Miloše Krejčího*. Praha: Nakladatelství Otakar II., 2000. ISBN 80 - 86355 - 24 - 1.

NEVINS, Allan. COMMANGER, Henry Steele. *Dějiny Spojených států*. Klatovy: Amlyn, 1994. ISBN 80-901494-4-8.

OPATRNÝ, Josef. *Amerika v proměnách staletí*. Praha: Libri, 1998. ISBN 80-85983-42-7.

OPATRNÝ, Josef. *Válka Mohykánů : Sedmiletá válka v Americe*. Praha: Libri, 2000. ISBN 80-7277-008-X.

TINDALL, George B. SHI, David E. *Dějiny Spojených států amerických*. Praha: NLN, 2008. ISBN 978-80-7106-588-3.

Ústava Spojených států amerických. Praha: Reflex, 1990. ISBN 80 - 155 - 0000 - 1.

WASHINGTON, George. *Writings*. New York: The Library of America, 1997. ISBN 1-883011-23-X.

Elektronické zdroje

APPLETON, D. *Maxim of Washington : Political, Social, Moral and Religious* [online]. 1855 [cit. 2013-04-16]. Dostupné z: <<http://books.google.cz/books?id=MNABweTIXWUC&printsec=frontcover&hl=cs#v=onepage&q&f=false>>.

BRITISH BATTLES. *The Battle of Brandywine Creek* [online]. 2012 [cit. 2013-03-06]. Dostupné z: <<http://www.britishbattles.com/brandywine.htm>>.

BRITISH BATTLES. *The Battle of Bunker Hill 1775* [online]. 2012 [cit. 2013-03-02]. Dostupné z: < <http://www.britishbattles.com/bunker-hill.htm>>.

BRITISH BATTLES. *The Battle of Germantown* [online]. 2012 [cit. 2013-03-06]. Dostupné z: < <http://www.britishbattles.com/germantown.htm>>.

BRITISH BATTLES. *The Battle of Monmouth 1778* [online]. 2012 [cit. 2013-03-08]. Dostupné z: < <http://www.britishbattles.com/battle-monmouth.htm> >.

BRITISH BATTLES. *The Battle of Princeton* [online]. 2012 [cit. 2013-03-05]. Dostupné z: < <http://www.britishbattles.com/battle-princeton.htm> >.

BRITISH BATTLES. *The Battle of Trenton* [online]. 2012 [cit. 2013-03-05]. Dostupné z: < <http://www.britishbattles.com/battle-trenton.htm> >.

BRITISH BATTLES. *The Battle of Yorktown* [online]. 2012 [cit. 2013-03-12]. Dostupné z: < <http://www.britishbattles.com/battle-yorktown.htm>>.

HAWORTH Paul Leland. *George Washington : Farmer* [online]. Kessinger Publishing, 2004 [cit. 2013-04-16]. Dostupné z: <<http://books.google.cz/books?id=5k5aiqI6p-QC&printsec=frontcover&hl=cs#v=onepage&q&f=false>>.

RUSSEL, Ada. *George Washington, 1732-1799* [online]. New York: Frederick A. Stoker Company, 1921 [cit. 2013-04-16]. Dostupné z: <<http://archive.org/stream/georgewashington00russ#page/n5/mode/2up>>.

THE AMERICAN REVOLUTION. *Declaration of the Causes and Necessity of Taking Up Arms* [online]. 2011-11-23 [cit. 2013-03-03]. Dostupné z: <<http://theamericanrevolution.org/DocumentDetail.aspx?document=19>>.

US HISTORY. *Common Sense by Thomas Paine* [online]. 1995-07-04 [cit. 2013-03-06]. Dostupné z: <<http://www.ushistory.org/paine/commonsense/singlehtml.htm>>.

U-S-HISTORY. *Olive Branch Petition* [online]. 2013 [cit. 2013-03-03]. Dostupné z: < <http://www.u-s-history.com/pages/h1263.html>>.

WHITE HOUSE. *George Washington* [online]. 2013 [cit. 2013-03-02]. Dostupné z: <<http://www.whitehouse.gov/about/presidents/georgewashington>>.

7 RESUMÉ

My bachelor work describe role of George Washington in formation of USA and in the War of Independence.

The work is divided into four parts. The first one is about early life of Gorge Washington. His parents died when he was eleven. The rest of his childhood supported him family of his uncle. He had just basic education. On the recommendation of his brother Lawrence he went to the army. This situation influenced his whole life. Washington took part in a lot of battles before the War of Independence. The work continues with a list of those battles. All these information are included in the first chapter.

The second part deals with the reasons for the outbreak of the War of Independence. According to historians there are many different reasons. I mention just the most important reasons like riots in colonies or desire for independence.

The third part is the most comprehensive. It describes Washington as commander of the U.S. army. He had a lot of looses because his soldiers weren't professional. In this part of work you can find out important documents that influenced the war.

The last portion of information is about Washington as president. There you can find formation of the U.S. Constitution and description of the President. The end of the last capture is devoted to two election period and my own opinion about this problem.